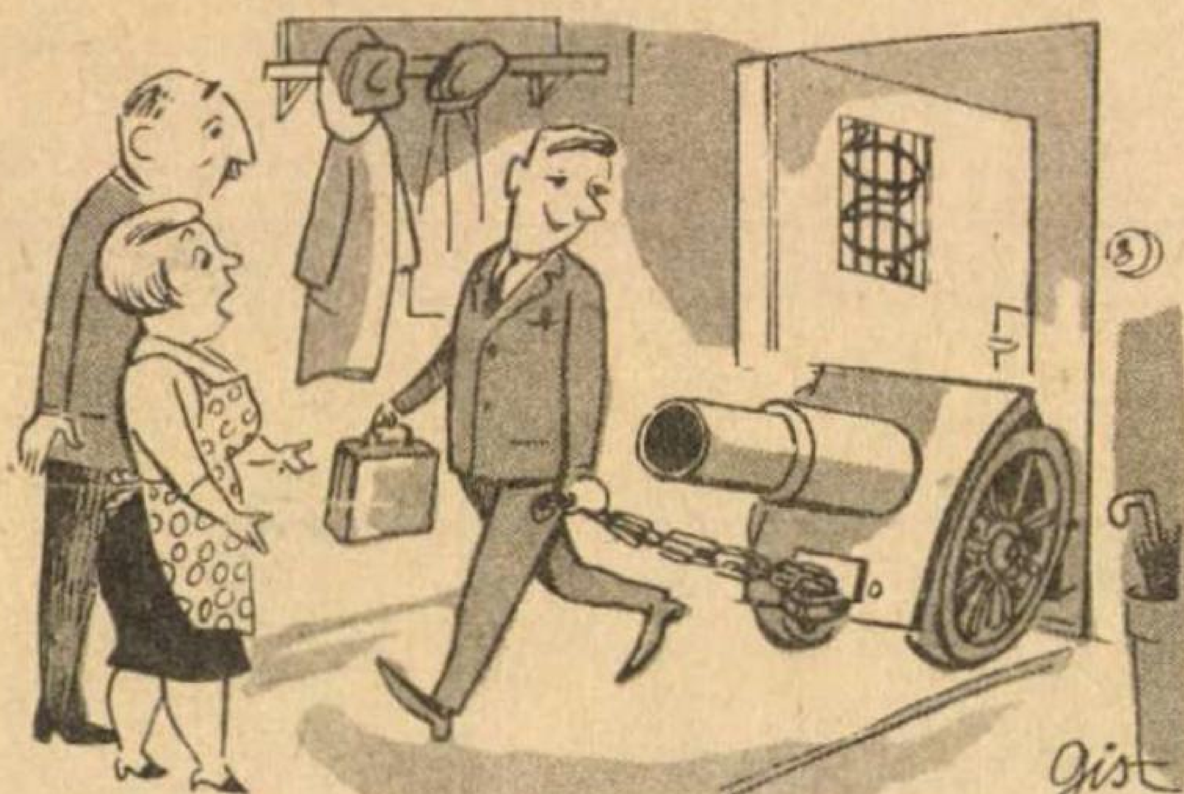
XXI. évfolyam 46. szám Ára: 1 forint 1965. november 18

Az Úr hangja: Mondottam, ember, küzdj és bízva bízzál!

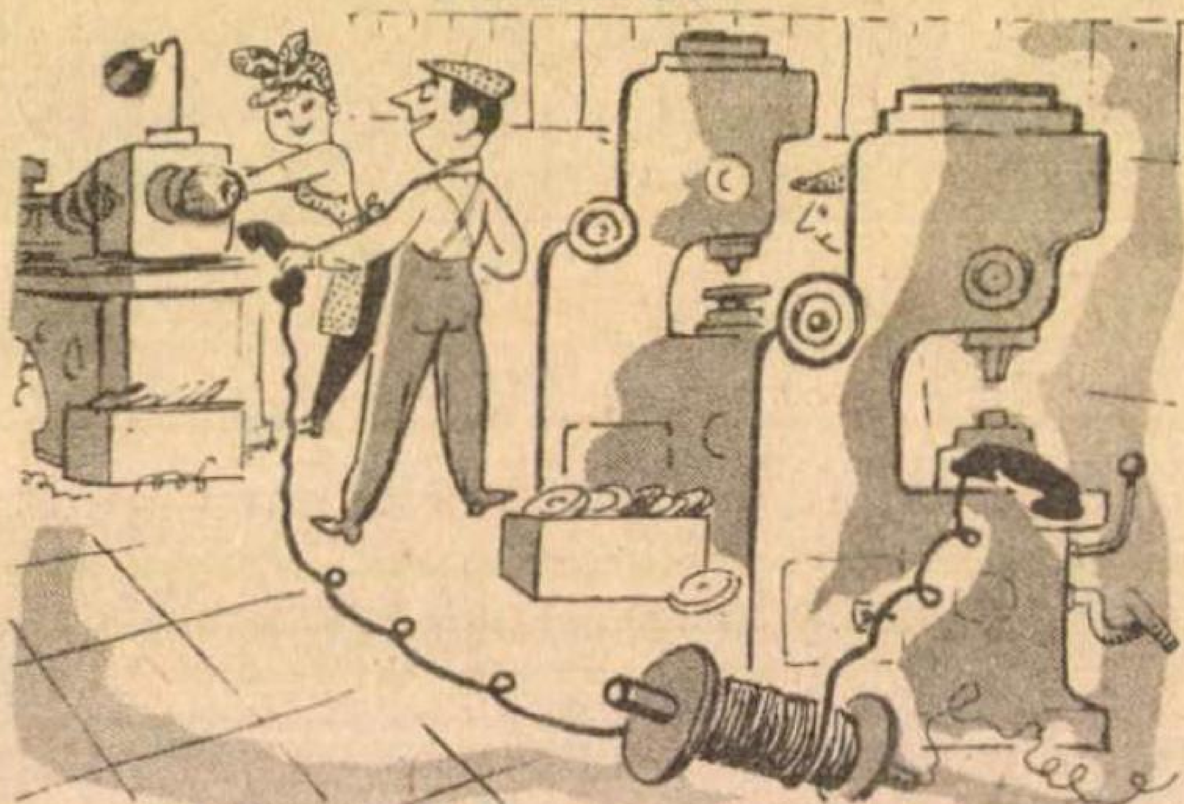
LESZERELÉS UTÁN

TÜZÉR

– Úgy a szívemhez nőtt...

HÍRADÓS

– Megteremtettem az összeköttetést!...

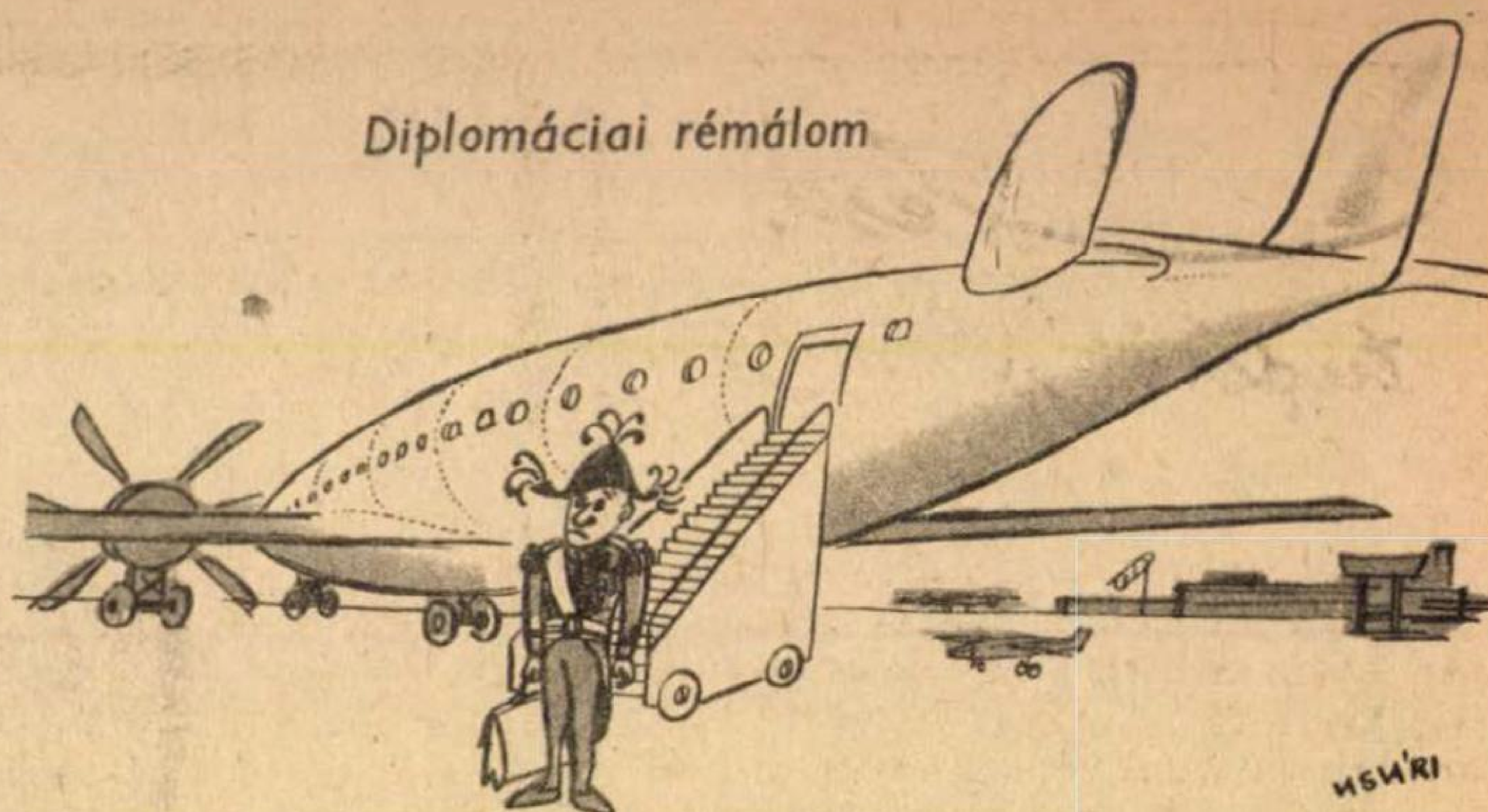
SZAKÁCS

– Ne sírj, mama! Majd később megtanulok kisebb létszámra is főzni...

Szegő Gizi rajzai

Diplomáciai rémálom

„... fogadására a repülőtéren nem jelent meg senki sem...”

Az eladóművész

Fáradtan simított végig kócos gesztenyeszínű fürtjein, majd rágyújtott egy Darura. Hirtelen megrezzent. Acélszürke szeme összeszűkült, izmai megfeszültek, ugrásra készen állott. Lélegzete felgyorsult. Egy Vevő lépett az üzletbe, és tanácstalan tekintettel a pult elé állt:

– Szeretnék egy...

– Parancsoljon. Máris hozom. A legjobb minőségben.

– De kérem...

– Olyan télikabátot kap, hogy imába foglalja a nevünket.

– Nem vagyok vallásos, kérem.

– Tessék nyugodt lenni. Világnézeti kérdésekben teljesen egyetértünk. Parancsoljon. Ezt próbálja fel. Tessék megnézni a tükörben. Nos? Engedje, hogy megdicsérjem a választását. Mert erre születni kell, kérem, az ember érezze, mi illik az egyéniségéhez. Az ön lelki profiljában van valami megragadó. Engedje meg, hogy azt mondjam, önnek szép lelke van.

– De kérem, egészen zavarba hoz.

– Miért? Amiért az igazságot a szemébe vágják? Tessék elhinni, oly ritka manapság az olyan ember, akiről így sugárzik az intelligencia. Ön bizonyára atomkutató, vagy egy híres karmester. Bocsánat, nem a milánói Scalában láttam önt?

– Nem, kérem. Itt lakom a Szondy utcában. Egyébként éjjeliőr vagyok.

– Mennyi csodás gondolat születhet az éjszaka sötétjében? Ön a csillagokba néz, s az Ember géniuszának új gondolatokat ád.

– Bocsánat, nem tudom, mi az, hogy géniusz?

– A szerénység a nagy emberek sajátja. Egyébként tessék nézni ezt a svejfolást. Ebben a kabátban imádni fogják önt a nők. Bár bizonyára így is szép sikerei vannak. Ki tud ellenállni ennek az arcélnek? Sokat tudna mesélni a kalandjairól, igaz? De hát diszkréció is van a világon.

– Kérem, én házasember vagyok!

– Boldog lehet a kedves felesége, hogy meg tudta önt szerezni magának. Azt hiszem, az ujja hosszával semmi baj nem lesz. Ezt tessék nézni, hogy esik ez a fazon! Ó, hogy tud nézni azzal az okos barna szemeivel!

– Hát istenkém...

– Boldog vagyok, hogy megismerhettem önt. Megtiszteltetés részemre, hogy ezt a télikabátot én ajánlhattam egy ilyen minden téren kiváló embernek. Parancsoljon a számla. Ezerhétszázötven forint. Balra a kassza, jobbra a csomagoló.

A középkorú férfi aprót köszörült a torkán, és határozottan ingatta a fejét:

– Sajnálom. Momentán nincs szükségem télikabátra. Ellenben a sógorom ajánlotta önt.

– Vásárolni?

– Nem. Beszélgetni. Az ember itt, ebben az üzletben visszakapja az önbizalmát. Köszönöm. A viszontlátásra.

Az eladóművész végigsimította zilált fürtjeit, és feldúltan suttogta:

– Legyen szerencsém máskor is.

Galambos Szilveszter

Szakáll a divat

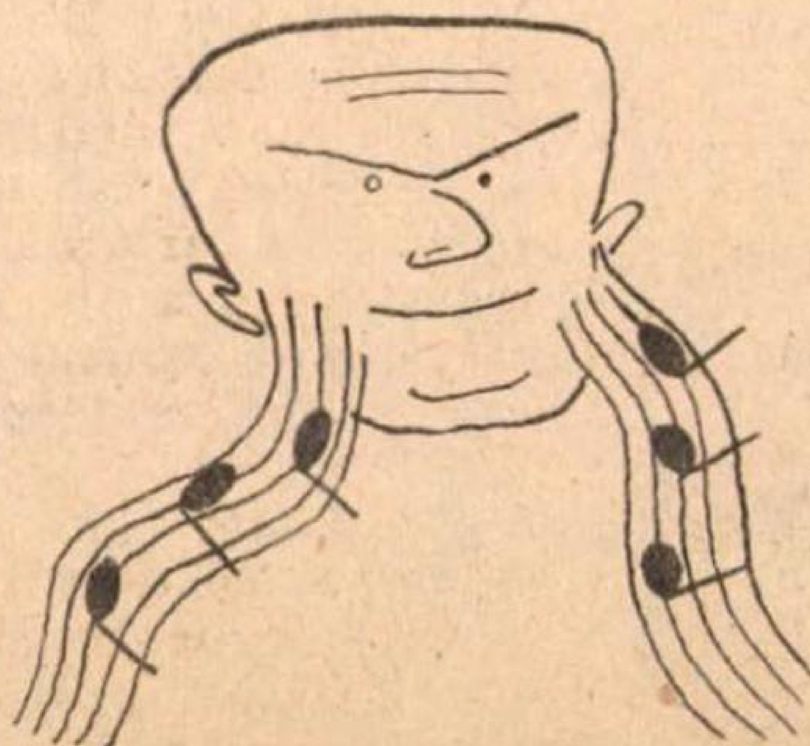
Erdei Sándor rajza

A költő

A festő

A zeneszerző

Pesti tudósítónktól

Jóska gyerek még csak tizenöt éves, de néha már későn jár haza. Az egyik este már tíz óra is elmúlt, amikor a fiatalúr lábujjhegyen somfordált be a lakásba. Édesanyja persze ébren volt, és megkérdezte:

– Hol voltál ilyen sokáig?

Jóska hallgatott. Sohasem volt barátja az üres fecsegésnek. Édesanyja azonban tovább faggatta:

– Talán valami kislány van a dologban?

Jóska hallgatott egy darabig, majd végre megszólalt:

– Olyasféle...

A rövidlátó sas és a vegetáriánus hal után újabb figyelemre méltó felfedezéssel lettünk gazdagabbak. Egy kelet-törökországi macskafaj arról nevezetes, hogy imádja a vizet. Órákig lubickolnak a vízben ezek a fürdőző cicák. Innen a régi török közmondás, hogy „él, mint macska a vízben".

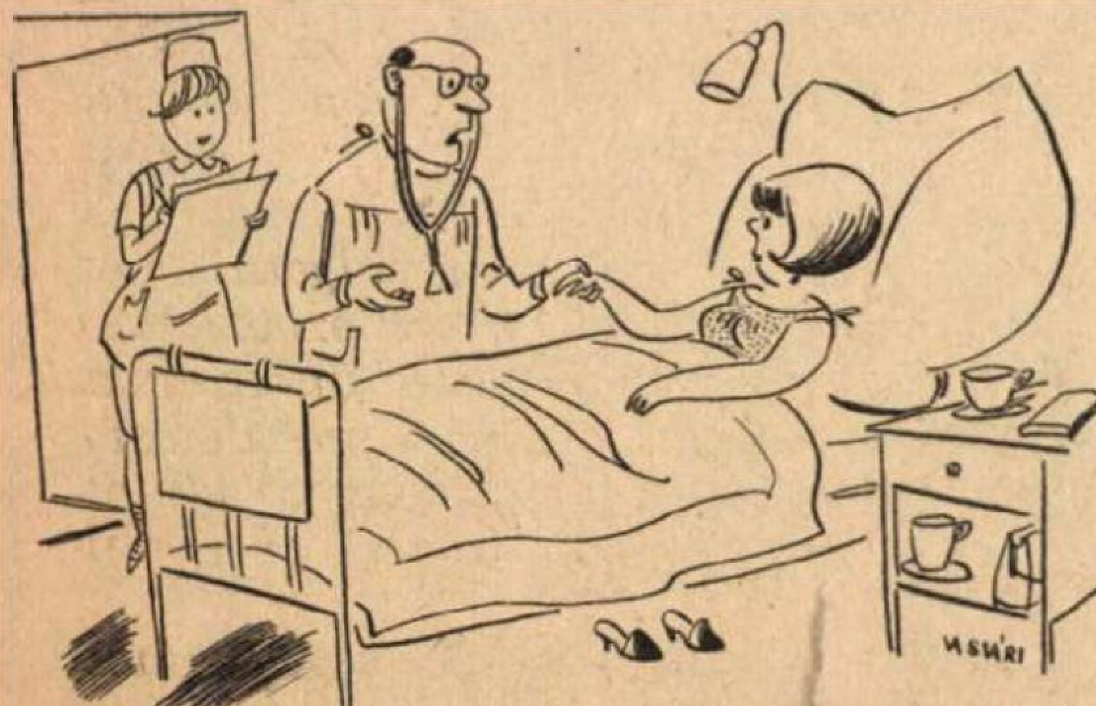

Ami az alvó állapotban történő nyelvtanulást illeti, én már régen megelőztem koromat. Évtizedek óta ragyogóan beszélek spanyolul álmomban. A baj csak az, hogy amikor felébredek, egy szót sem tudok spanyolul.

f. l.

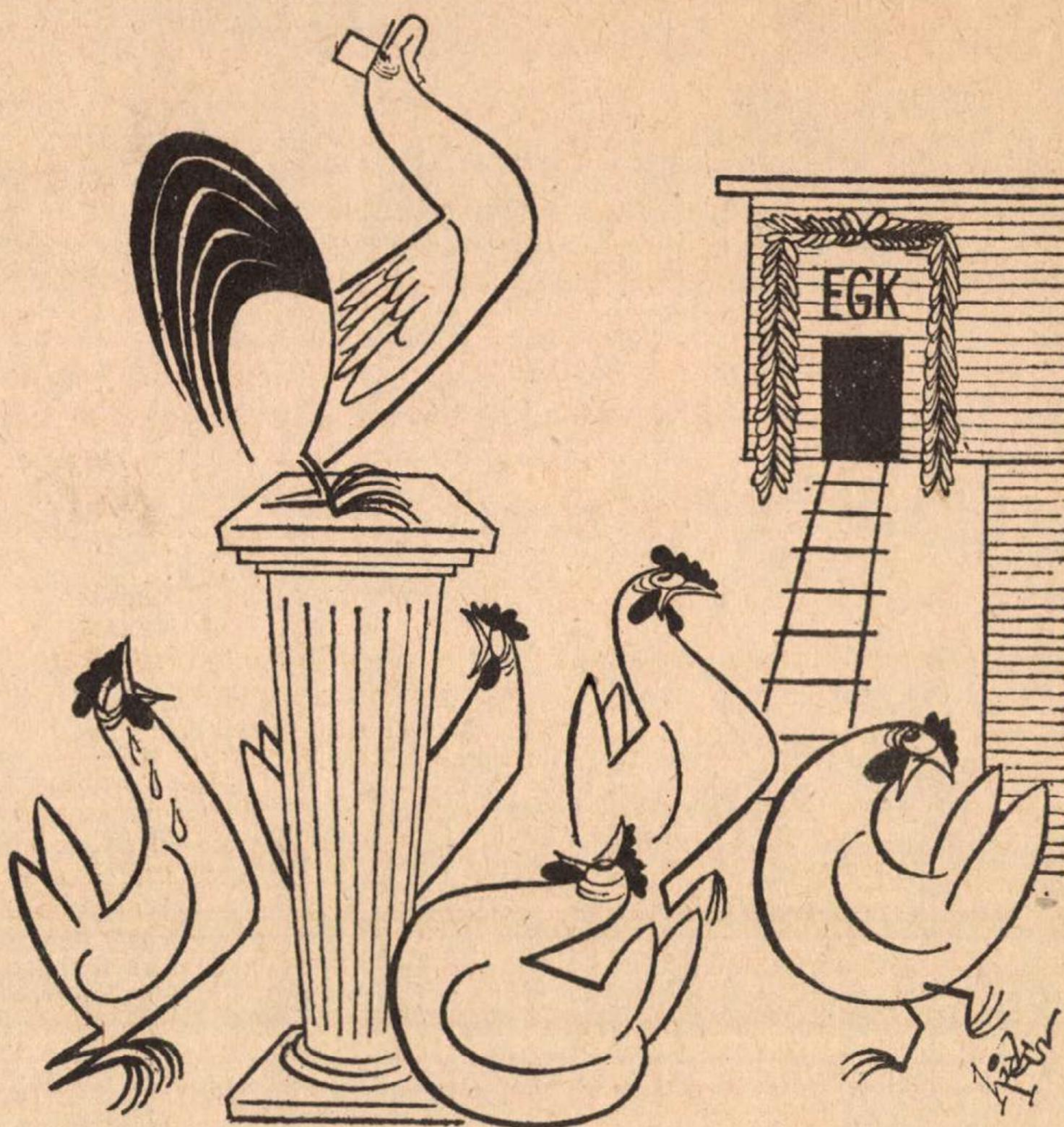
Váratlan fordulat

– Ezt nem értem! Maga meggyógyult!

Öt tyúk és egy kakas

(A „Die Welt"-ből)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYÖNGYÖS VIZE FOLYIK CSENDESEN...

1.

Elhatároztam: ezentúl csak gyöngyösi bort fogok inni, azt biztosan nem keresztelik meg, hiszen így is gyakorta van a városnak vízgondja, hát még ha a borba is belepazarolnák a vizet!

Iparkodó város Gyöngyös: új s újabb ipari üzemek épülnek, melléjük új lakótelepek. Ahogy nő a város, úgy nő a szomja. E nagy szomjúság oltására épül — több más mellett — a Sárhegyen két ezerköbméteres víztároló. Az egyik már kész is, csak meg kellene építeni hozzá a szükséges csőrendszert.

Év elején ott f e k ü d t e k a csövek az É. M. Közmű és Mélyépítő Vállalat gyöngyösi telepén, de akkor nem volt pénz a felszerelésükre. Már volna pénz — de most meg cső nincs.

Ami volt, azt ugyanis év közben eladták, hogy az e l f e k v ő készleteket csökkentsék...

2.

Harmadéve, hogy megfúrták a 14-es számú kutat Gyöngyöshalász térségében, de mindmáig

nem kötötték be a városi vízhálózatba.

Tavaly ősszel hozzá akart látni a már említett Közmű és Mélyépítő V., hogy megépítse a kút fölé a betonaknát, de észrevették, hogy a csövek mellett feltör a víz. Kérték a kútfúró vállalatot: javítsa ki a hibát, mert addig ők nem kezdhetik a munkát.

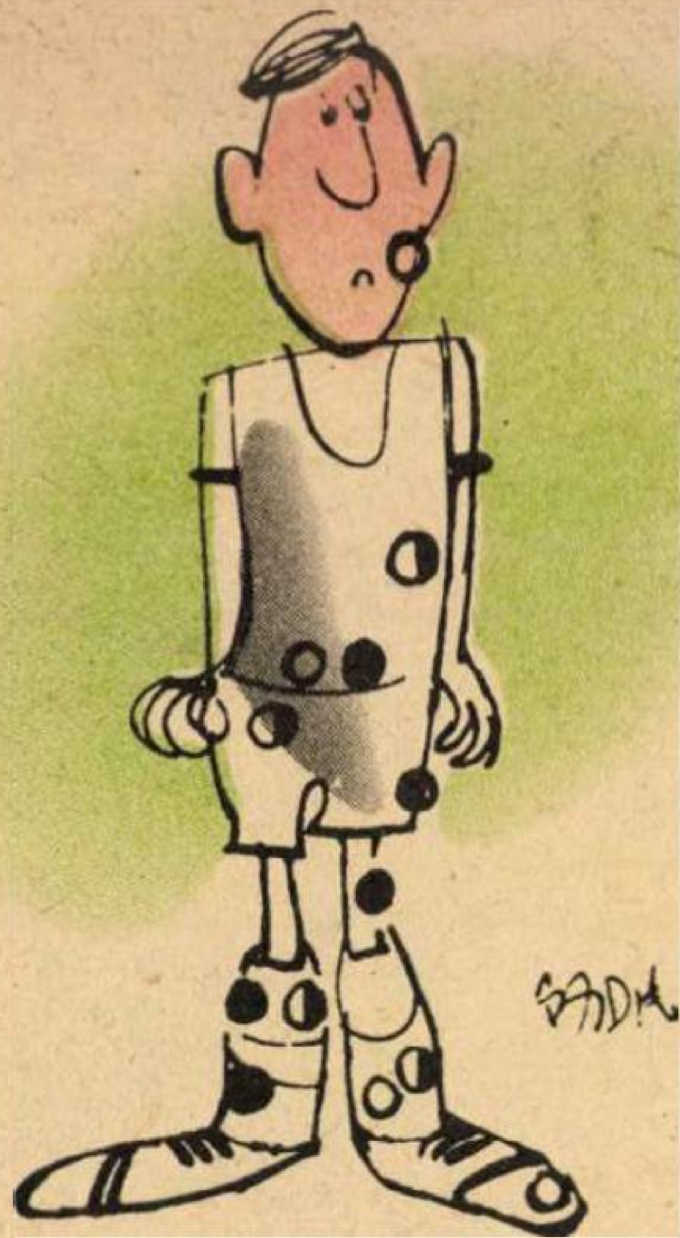
Éppen egy éve 1964. november 19-én került az első bejegyzés erről az építési naplóba. Azóta szakadatlanul folyik a bejegyezgetés, a levelezgetés, a tárgyalgatás, az egyezgetés. És szakadatlanul folyik a kútból a víz (percenként 800 liter), felhasználatlanul.

Amilyen ünneplős nép vagyunk, lehet hogy kis házi ünnepséget rendez az első bejegyzés évfordulóján a beruházó, a generálvállalkozó és a kivitelező? Talán még koccintanak is a jubileumra?!

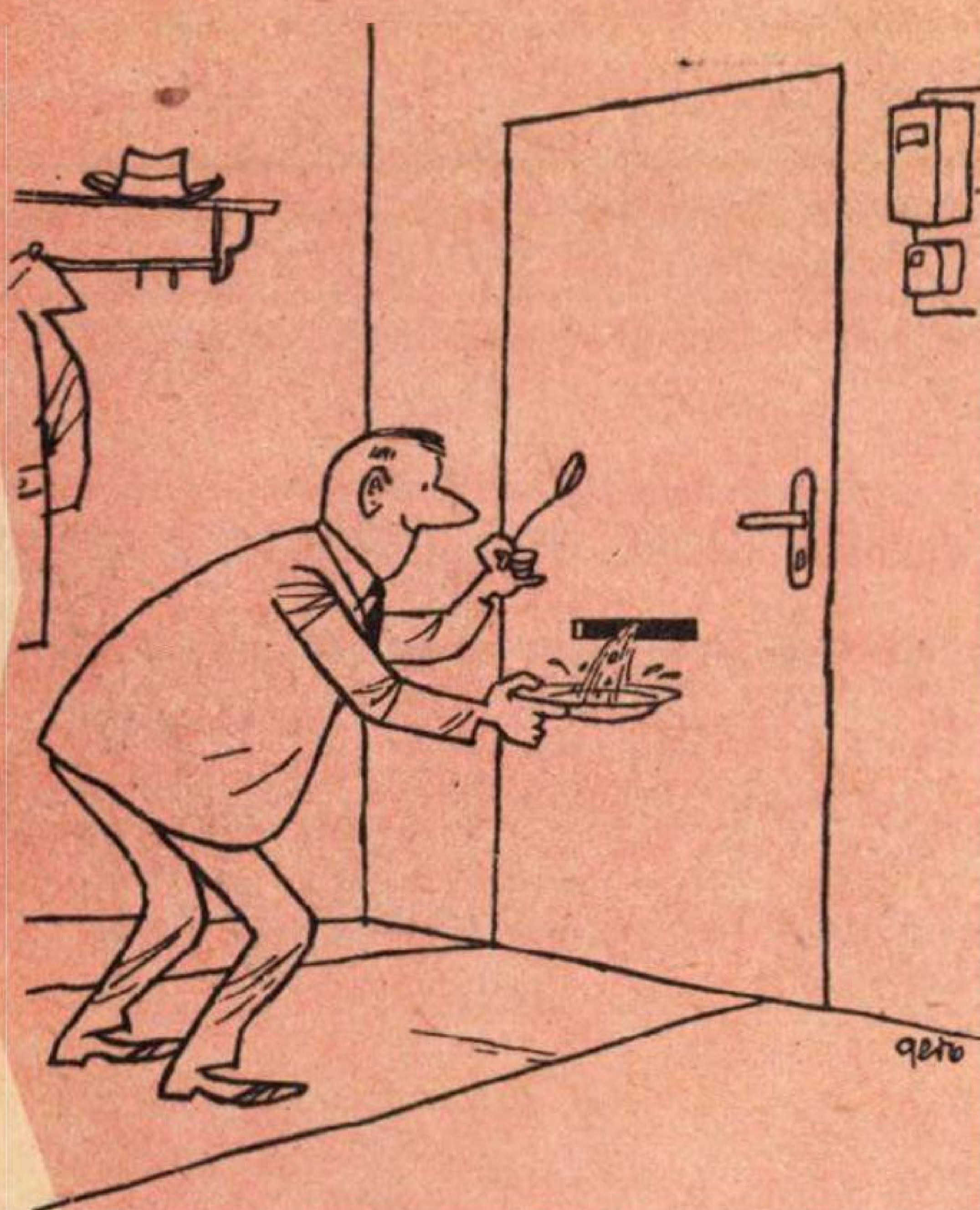
Borral, persze, mert a vízzel takarékoskodni kell.

Radványi Barna

Lőtábla

Előfizetéses vacsora

— Túl nagy a selejt, Teplák kartárs!

— Ahol dolgoznak, ott hibáznak is. De nincs semmi baj: az anyag nem vész el, csak átalakul.

— Persze jobb, ha nem selejtté alakul át.

— Ami nálunk selejt, az máshol jól felhasználható. A mi selejtünket megbecsülik.

— Ezzel nem illik büszkélkedni. Minél több a selejt, annál magasabb az önköltség, és minél magasabb az önköltség, annál kisebb a vállalat nyeresége.

— Megvetem a vállalati sovinizmust. Egyesek nem képesek felülemelkedni a szűk vállalati érdekeken. Pedig meg kell tanulnunk népgazdasági szinten gondolkozni.

— Csak nem vonja kétségbe, Teplák kartárs, hogy a selejt mindenképpen kárt okoz?

— Nem szabad egyoldalúan ítélkezni egy ilyen nagy horderejű kérdésben. Ami az egyik vállalatra nézve káros, az a másik vállalatnak nagyon hasznos lehet. Feltéve, ha jó a kooperáció.

— Megmondaná, mire gondol?

— Arra, hogy az én csoportom selejtje nem vész kárba. Mert nálunk az együttműködés kitűnő. A mi selejtünket szívesen átveszi az a vállalat, amellyel kooperálunk. Minden mennyiség kevés neki...

— És mit csinál vele?

— Hozzá sem nyúl, úgy, ahogy leszállítjuk, felhasználja alkatrésznek a glészhabnigyártáshoz.

— Ezt nevezi ön kitűnő együttműködésnek?

— Az is. Még külön újítási díjat is érdemelnék.

— A selejtért...

— Nem akármilyen selejt az, ha máshol alkatrésznek tudják használni.

— De a selejtért csak hulladékárat fizet az átvevő, Teplák kartárs!

— És nagyon jól jár vele. Ez a helyes kooperáció nagy előnye.

— De az ön üzeme alaposan ráfizet erre az együttműködésre!

— Amit ráfizet, az megtérül a kooperáló üzemnél. Nem mindegy?

— Hogy volna mindegy, Teplák kartárs, de különben is: az ilyen kooperálás elviheti az egész prémiumukat.

— Engem a kooperáló üzem premizál.

— Azt kizártnak tartom. Az egyik üzem nem premizálhatja a másik

üzem dolgozóját. Erre rendelet van!

— Az élet gyakran áttör a bürokrácián. A premizálásnál is sok múlik a helyes kooperáción.

— Kooperáció ide, kooperáció oda, hogyan kaphat maga, kedves Teplák kartársam, prémiumot egy másik vállalattól?

— Természetben. Átadnak időnként néhány glészhabnit, arra mindig van privát vevőm. Készpénzért...

Földes György

Jucika és a tévé varázsa

Pusztai Pál rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Nagyon örülök, hogy alkalmam van írni az emlékkönyvbe, mert így elöljáróban mindjárt helyreigazíthatok egy tévedést. A Ludas Matyi ugyanis szóvá tette, hogy az egyik napilapunkban közölt interjúmban összetévesztettem Dosztojevszkijt Tolsztojjal. Az igazság az, hogy a napilap cikkírója követte el a tévedést. Én már csak azért sem téveszthettem össze a két nagy írót, mert mindkettőjük drámájában játszom.

Tolsztojról egyébként eszembe jut egy vidéki vendégszereplésem, amikor is részleteket adtam elő a Karenina Annából. Ugyanebben a műsorban egy jelenetnél, amikor öt színésznő volt a színpadon, a szolgálatot teljesítő tűzoltó mellett besurrant a színpadra egy kis egér. Olyan pánik tört ki erre a nők között, hogy le kellett ereszteni a függönyt. A rendező dühösen kérdezte a tűzoltót: „Miért nem ütötte agyon az egeret, amikor meglátta!! A tűzoltó így szabadkozott: „Azt hittem, hogy az egér is a jelenethez tartozik...”

Bitskey Tibor

Takarékossági világnap volt

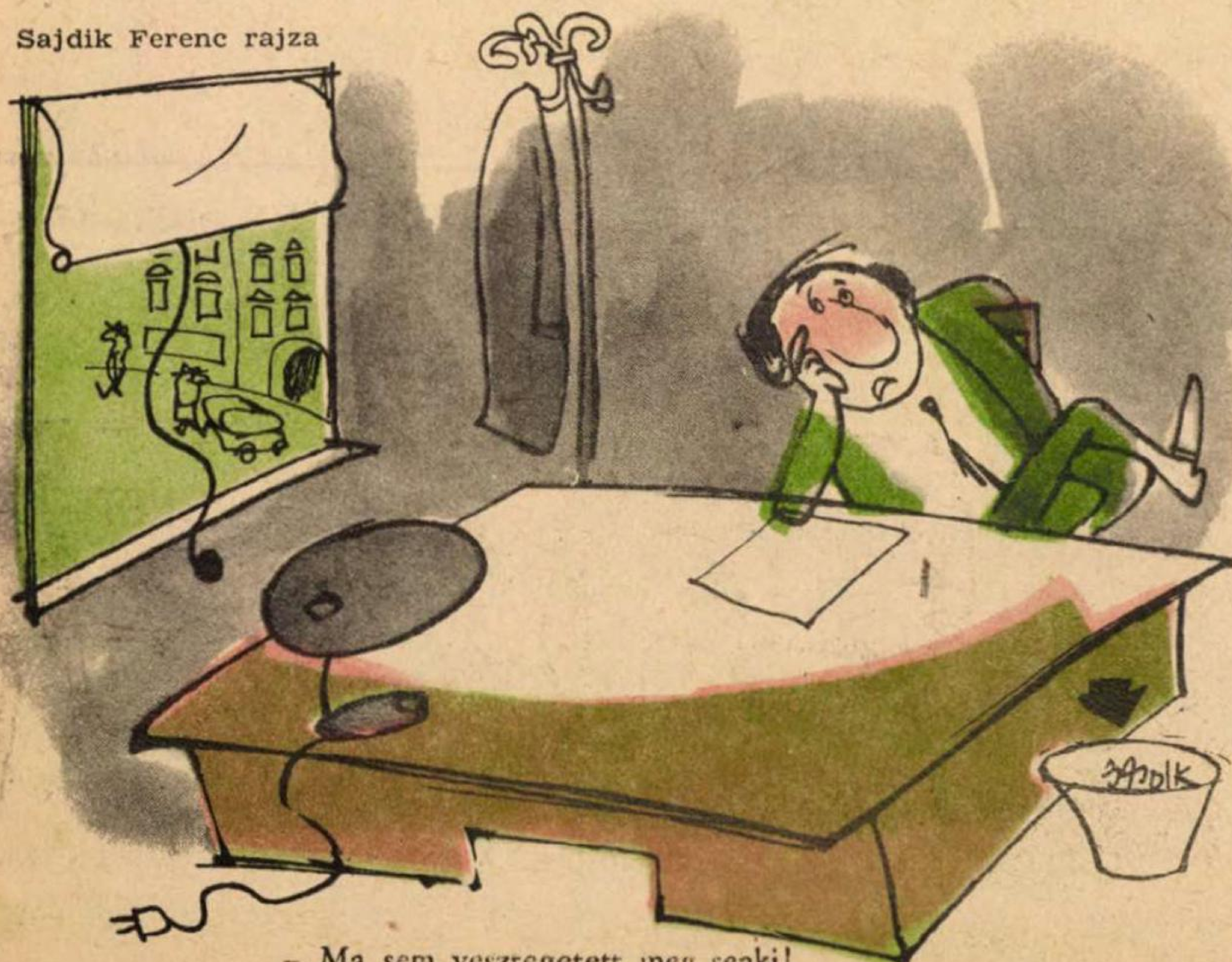
Erdei Sándor rajza

– Ezt az utat is megspórolhattuk volna!

Bánat

Sajdik Ferenc rajza

– Ma sem vesztegetett meg senki!

Meglátás

AZ ÁTOK

(MODERN MESE KÉT RÉSZBEN)

Előjáték

Egy borongós őszi alkonyon B. Joachim a szokásosnál is szomorúbb léptekkel bandukolt a kietlen pesti Duna-parton. Fázósan összébbhúzta a sálat a nyakán, megállt, a sötétlő víztükörre bámult, felsóhajtott. „Istenem, ma van a negyvenedik születésnapom! És mire vittem? Szegény vagyok, magányos, társtalan. Se egy-két jó barát, se egy-két jó feleség! Semmi öröm, semmi szép élmény nincs az életemben. A munkahelyemen is hiába dolgozom húsz éve szerényen és példamutatóan, a kutya sem

figyel fel a buzgalmamra, a hozzáértésemre. Ugyanaz a jelentéktelen kuli vagyok ma is, mint belépésemkor voltam. Eh, megette a fene az egészet!"

Itt tartott belső monológjában, amikor gyűrűt vetett a víz, és egy kis ponty dugta ki a fejét a habokból. Illendően köszöntötte hősünket, aztán elmondotta, hogy ő a vízikirály legkisebb leánya, és majd eleped egy adag gesztenyepüréért, dupla habbal. Kimondhatatlanul boldog lenne, ha valaki hozna neki. Kérését természetesen a szokásos formulával zárta be: „Jótett helyébe, jót várj!"

– Ne tegezz! – ripakodott rá a halacskára B. Joachim, mert rossz kedve volt, mert nem szerette a halat, és mert nem hitt a csodákban. – Kopj le rólam, keress más palit magadnak!

– Micsoda?! – tátogott felháborodottan a kis ponty. – Te szemtelen! Ilyen hangon beszélsz a vízikirály legkisebb leányával?! Hát jó! Ha te így, én is így! Megátkozlak! E perctől egyetlen korty víz se menjen le a torkodon!

Szólt, és eltűnt a habokban.

Hősünk vállat vont, hazament, lefeküdt.

Utójáték

Teltek-múltak a napok, hetekké, hónapokká álltak össze, és egy holdvilágos tavaszi éjszakán pompás Trabant autó fékezett lágyan a Dunapartnak azon a pontján, ahol történetünk első része zajlott le. A volán mögül elegáns férfi mászott elő, nagy papírdobozt csapott a hóna alá, és imbolygó léptekkel a víz széléhez sietett.

– Halacska! – szólt halkan. – Vízikirály ... hukk! ... legkisebb leánya ... hukk! ... hallasz engem?

Gyűrűt vetett a sima víztükör, kidugta fejét a kis ponty.

– Ki vagy te, és mi járatban?

– Nem ismersz meg? B. Joachim vagyok, akit fél éve megátkoztál, hogy egy korty víz se menjen le a torkán. Hoztam neked tíz kiló gesztenyepürét ... hukk! ... fogyaszd el egészséggel.

– Rossz tett helyébe jót? – tátogott a halacska. – Ez nem szabályos!

– Ugyan! Neked köszönhetek mindent! Eleinte ... hukk! ... majdnem szomjan haltam. Nemcsak tiszta víz nem megy le a torkomon, más folyadék sem, amiben víz van. Se tej, se bor. Mit volt mit tennem, rátértem a rövid italokra ... És akkor gyorsan befogadtak maguk közé a jó emberek. Ma már ... hukk! ... testi-lelki barátom, édes cimborám az egész város. Fiúk, lányok. Szeretnek, becéznek, egyengetik az utamat ... Köszönet az átokért! Puszi-puszi!

B. Joachim csókot intett, becsúsztatta a dobozt a vízbe, odatántorgott a kocsijához, és elhajtott.

Kürti András

Szívesség

A szavak ugyanúgy változnak, mint az emberek. A legtöbb szó megöregszik, de akad olyan szó is, amelyik megfiatalodik. Sőt, előfordul, hogy némelyik szó se nem öregszik, se nem fiatalodik, hanem egyszerűen csak megváltozik. Ma más van mögötte, mint régen.

Ilyen például a szívesség szó is. Mert mit jelentett ez a fogalom, hogy szívesség, az én gyermekkorombban, kérdem tisztelettel? Valami olyasmit, ami az embernek ugyan nem a kötelessége, de mégis derekasan megcsinálja minden ellenszolgáltatás nélkül. Például, ha az elemi iskolában a szomszédomnak megcsináltam a számtanpéldáját anélkül, hogy cserébe elkértem volna a csúzliját, az részemről kedves baráti szívesség volt. Ha egy idős hölgytől valaki elvette a piacon a kosarát és segített hazavinni, majd a kapuban a borravalót visszautasította, az is a szívesség kategóriájába tartozott. Az emberek szívességet tettek barátoknak, ismerősöknek, ismeretleneknek, pusztán a szívességadás jó érzéséért. Egyszóval, a szívesség igen-igen szép találmány volt, még akkor is, ha olykor a lekötelezettség mellékízével párosult.

A múltkor elromlott otthon az egyik izé. Nagyon kellemetlen volt, mert a fél konyhát telefröcskölte hogyishívjákkal, hiába kalapáltuk és smirgliztük, sőt, a spárga sem használt nekije. Mit volt mit tenni, letelefonáltam az Általános Szakszövetkezetbe:

– Jó napot kívánok! Itt ez és ez beszél. Elromlott idehaza az egyik izé. A konyhát telefröcsköli hogyishívjákkal. Nagyon, de nagyon kérném önöket, hogy minél előbb küldjenek egy szerelőt, ha lehetséges. Már bokáig ér a hogyishívják tudniillik.

Álmos női hang válaszolt:

– Nálunk a szerelők be vannak ütemezve, kérem, de azért esetleg majd megpróbálok küldeni valakit. Holnap vagy holnapután.

Jobb híján rimánkodni kezdtem, mire a hölgy meglágyult valamelyest, és hajlandónak mutatkozott elküldeni az inspekciós szerelőt, akinek egyébként az a feladata, hogy ha valahol

váratlan és kellemetlen meghibásodás történik, akkor haladéktalanul kiszálljon a helyszínre elhárítani a vészt. Noha nálunk váratlan és fölöttébb kellemetlen szituációt idézett elő az inkriminált izé, a kartársnő mégis úgy küldte el hozzánk az inspekciós szerelőt, mintha valami óriási szívességet tett volna.

A szerelő, bajuszos, de még józan szaki, másfél óra múlva beállított. Nagy ládával és nagy hümmögéssel:

– Hát itt bizony baj van, – vetett szakértő pillantást a hogyishívjákra, amely ekkor már térdig ért a fürdőszobában is.

– Meg lehet javítani? – kérdeztük reszketve.

– Talán – válaszolta jóságosan.

Tíz perc alatt megjavította. Nem csoda, hisz' ez a szakmája. Azonban viselkedéséből félreérthetetlenül kiéreztük, hogy csupán szívességet tesz nekünk, méghozzá elég nagy szívességet. Ő most golfozhatna is valahol, de mégis inkább eljött hozzánk megreparálni az izét, mert ő már ilyen ember.

És napjában nem egyszer, de tízszer, sőt százszor előfordul, hogy szívességet tesznek nekem. Közértben, villamoson, hivatalokban stb., stb.

S én reggeltől estig hálás vagyok.

Dalmáth Ferenc

Óvatos gyerek

– Lekötnék egyet, bácsi kérem, ha harminc év alatt kész lesz ...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy síró asszony jön a rendőrségre, és bejelenti, hogy a férje négy nappal ezelőtt eltűnt.

– Na, és csak ezt most jelenti? – kérdik tőle.

Az asszony szepegve válaszol:

– Elnézést kérek, de csak most vettem észre.

*

Fehérék színházba készülnek, és Fehér türelmetlenül várja, hogy mikor lesz már kész az asszony az öltözködéssel.

– Siess már – mondja időnként idegesen.

– Én nem értelek téged, Lajos – feleli Fehérné. – Egy órája mondom már, hogy öt perc múlva kész leszek, és te folyton sürgetsz.

Megnyitó beszéd a fogorvos-kongresszuson

Várnai György rajza

Nem értem a relativitást!

Ötven évvel ezelőtt hozta nyilvánosságra Einstein Albert az általános relativitás-elméletet. Sajnos, ez a fél évszázad sem volt elegendő ahhoz, hogy megértsem ezt a nagyszerű dolgot, amely egész világképünket megváltoztatta, a Merkur perihélium mozgásának kielégítő magyarázatától kezdve a gravitációs színképvonal-eltolódásig. Pedig mindent elkövettem, de nem ment.

Megpróbáltam behatolni a görbült téridőbe, s az eredmény az lett, hogy még most is alig tudok kiegyenesedni, csak éppen nem tudom, hogy mitől van ez az egész.

Igyekeztem utánanézni az egyidejűség relativitásának. Akárhány embertől kérdeztem meg, hány óra, mindegyik mást mondott. A pontos idő szolgálattal sem tudtam zöldágra vergődni. Kimentem a Népstadionba, s noha három órára hirdették a mérkőzés kezdetét, csak negyed négy után öt perccel kezdtek. Hiába érdeklődtem az MLSZ-ben, nem tudtak kielégítő felvilágosítást adni, s közölték velem, hogy Einstein nevű játékosuk nincs.

Megszoroztam a tömeget a fénysebesség négyzetével, ebből aztán akkora nukleáris pukkanás lett, hogy még most is zúg tőle a fülem, de nem lettem okosabb.

Kutattam a tér és az idő összefüggését, kimentem a legszebb tavaszi időben a Boráros térre, de csak annyi összefüggést tudtam megállapítani, hogy a szép időben sokan sétáltak a téren. Amikor ezt elmondtam egy professzornak, azt a választ kaptam, hogy ez a jelenség rendkívül relatív, mert ha esik az eső, alig van kint egy lélek. Mit jelent ez? Hogy az emberek nem törődnek a tudománnyal, csak az egészségükkel? Nem értem.

Kerestem a negyedik dimenziót, de nem találtam, pedig apróhirdetés útján is igyekeztem nyomára akadni.

Azt sem értem, miért csinálnak olyan nagy dolgot a fény kettős természetéből. Éppen a fény ne legyen kétszínű? Sőt több! Hány ismerősöm van, aki hol hullám, hol foton, hogy tudományosan fejezzem ki magamat. És hogy a fény sem mindig egyenes? Hát aztán! Hány embert ismerek, aki nagy és tekintélyes gravitációs tömegek jelenlétében hétrét hajladozik. Istenem, a fény is elhajlik. És jó az neki? Mi haszna belőle? Nem értem...

A világegyetem tágulása, megmondom őszintén, felháborított. Nem elég, hogy végtelen, még tágul is? A nagyzási hóbortnak ezt a túlméretezettségét már nem lehet megérteni. Azelőtt ez nem volt.

Aztán mit értsek azon, hogy a fénysebesség abszolút, a fény sebességéhez nem lehet sem hozzáadni, sem elvenni. Bocsánat, én nem akartam sem hozzáadni, sem elvenni belőle, én csak szeretném megérteni. Hát még amikor azt mondják, hogy a fény előbb-utóbb visszajön. Akkor miért indult el?

Ez persze rám is vonatkozik, hogy meg ne feledkezzem az önkritikáról. Amikor ugyanis a fény sebességét mikronnyira megközelítő űrhajón valami 33 évet utaztam, a Földön tízmilliárd év telt el, s mire hazahozott a honvágy, s újabb 33 év alatt visszaérkeztem, nemcsak a Földnek, de az egész Nap-rendszernek bottal üthettem a nyomát. Hova a csudába tűnhettek, el sem tudom képzelni. Nem mondom, húszmilliárd év nagy idő még egy bolygórendszer életében is, de néhány sort azért hagyhattak volna számomra, hogy itt, meg itt vagyunk. Most itt állok lélekegyedül a nagyvilágban, kósza elektronok között, és még mindig nem értem a relativitást.

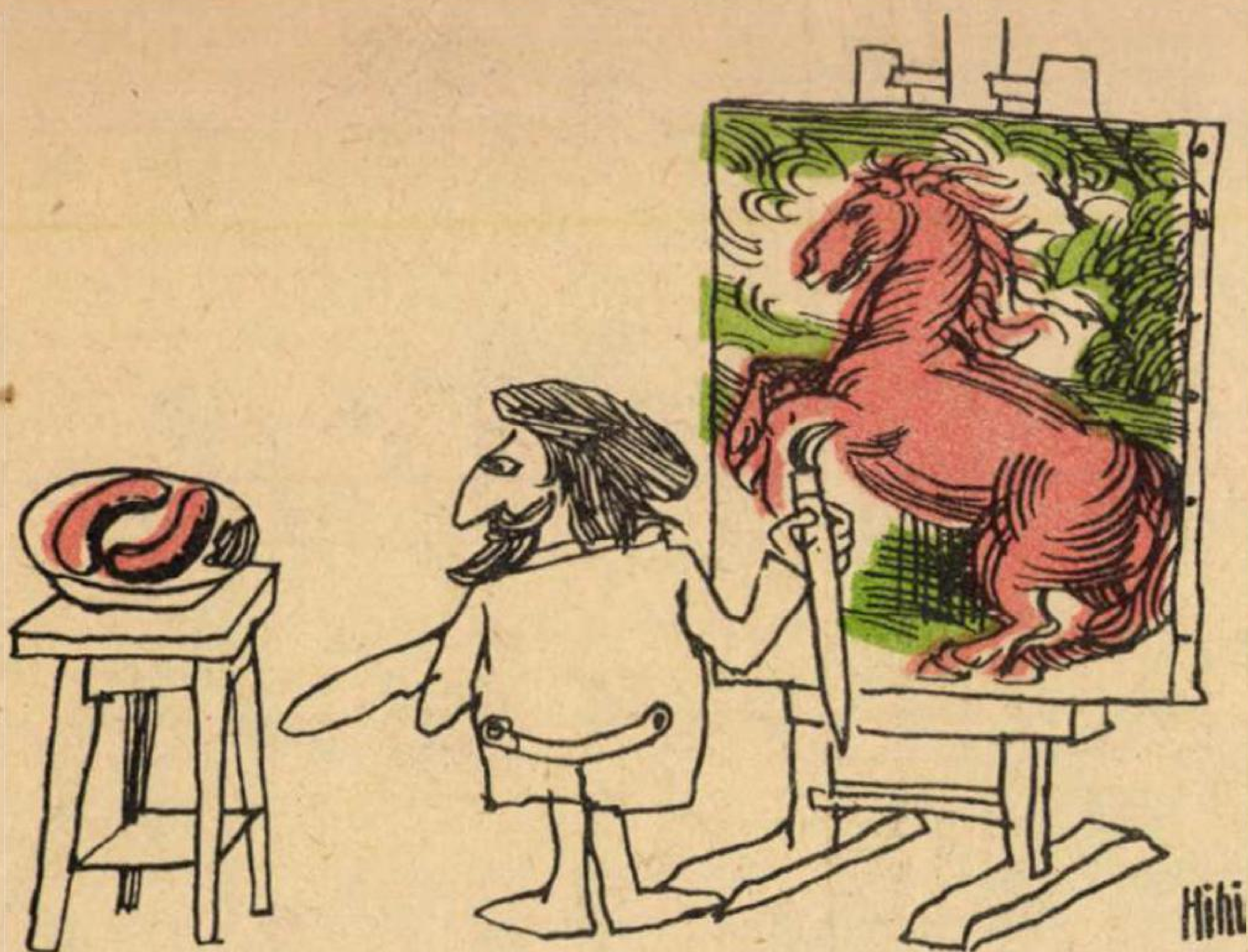
Feleki László

Még ő csodálkozik

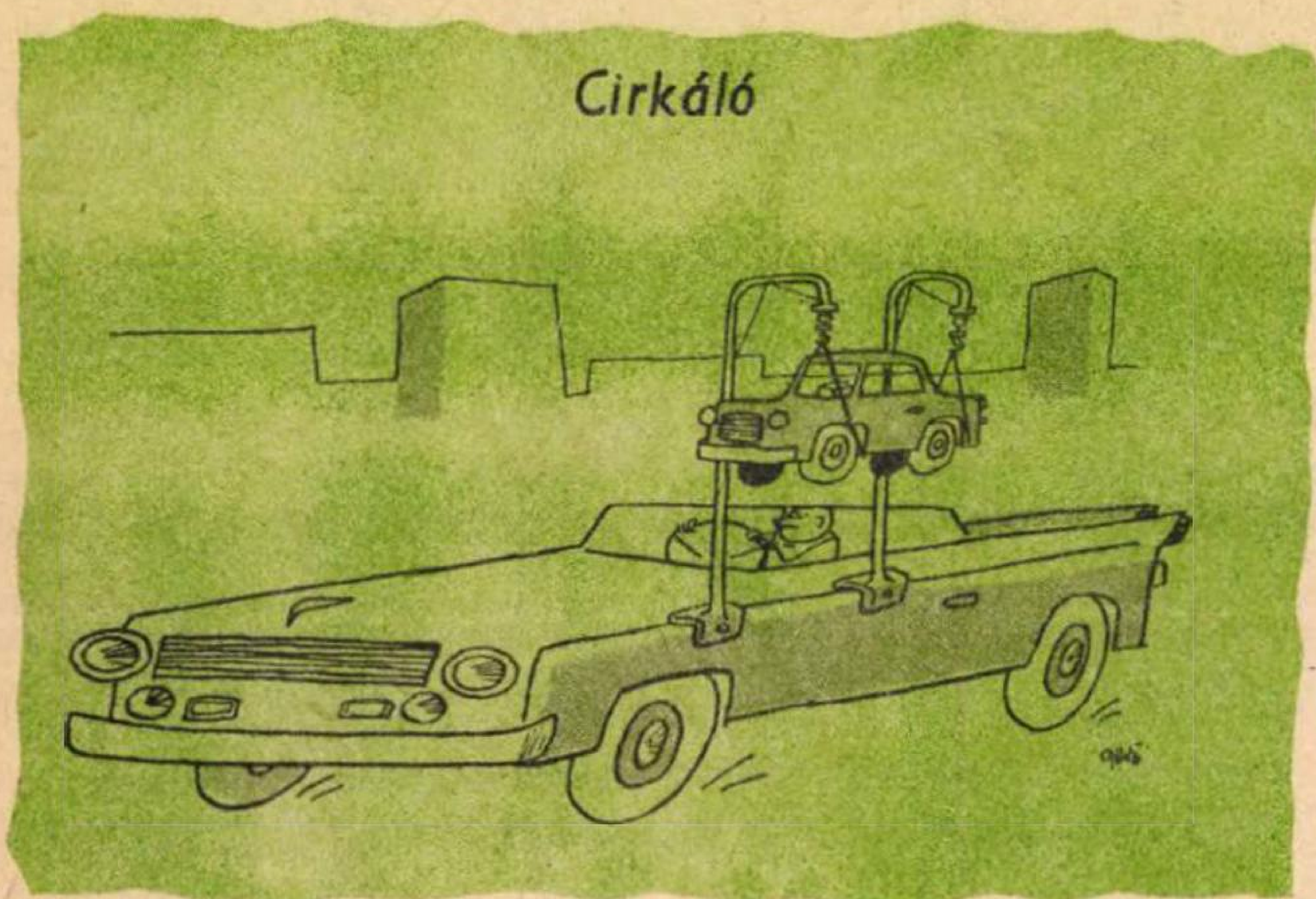

Játékvezető: Nem értem, miért durvult el úgy a játék?

Romantikus festő

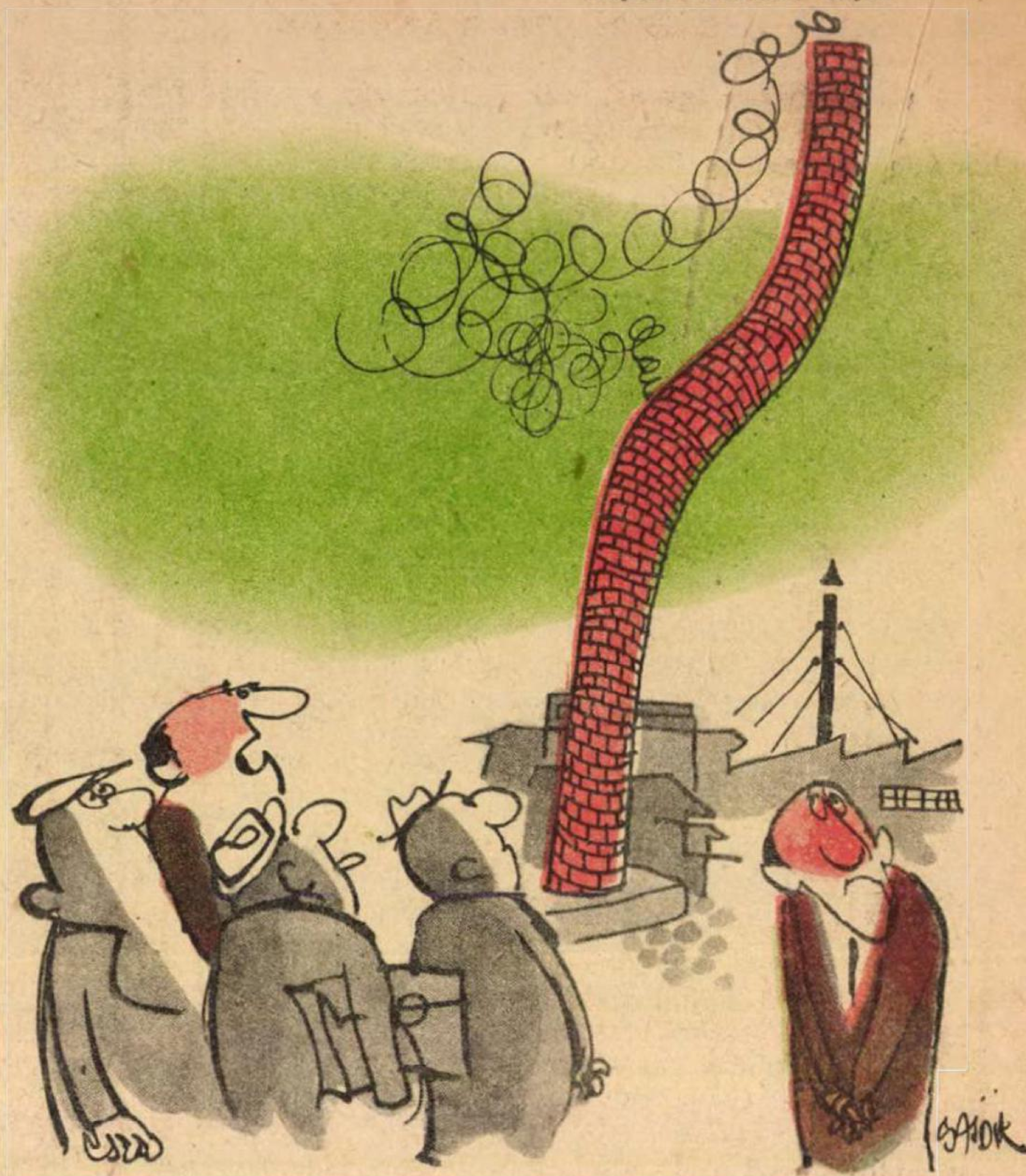

Cirkáló

Tapintat

Sajdik Ferenc rajza

– Ne szóljunk semmit, nehogy elmenjen a tervező kedve! . . .

Erőmérő

Hegedüs István rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM KIS ÜGY

1

Kiss Pál székesfehérvári olvasónk írja:

„Azon sajnálatra méltó emberek közé tartozom, akik — dacolva az egyre romló minőséggel — Fecskét szívnak. Köztudott, hogy a Lágymányosi Dohánygyár leszerelt, s azóta Egerben készítik a kedvencünket. De hogyan! Legutóbb is egyetlen dobozban 8 olyan cigarettát találtam, amelyen lógott a filter, kettőnek pedig egyáltalán nem volt füstszűrője. Úgy látszik, nem használt a »levegőváltozás« a Fecskének!”

2

P. Gy. olvasónk Budán lakik, a Bimbó utcában, onnan villamosozott át egyik vasárnap Pestre, hogy kisunokájának friss tejet szerezzen. Néhány nap múlva be akarta váltani az üveget a lakásához közeli budai KÖZÉRT-ben. Elutasították azzal, hogy a hosszú nyakú üvegeket csak Pesten veszik vissza, Budán a rövid nyakú az „illetékes”. Verses panaszát olvasónk így zárja:

„Vihetem Pestre a karcsú
üvegemet —
Budán nem szeretik, csak
a moletteket.”

3

Hajduk Lénárdné (Bpest, VII., Csengery u. 7.) elpanaszolta levelében, hogy milyen gond a játékbabák öltöztetése. A Lenin körúti „Hófehérke” játékboltban akart divatos babaruhát vásárolni legutóbb: két darabot raktak a pultra, azzal, hogy ez az egész választék. Megjegyezték: ez nem az ő profiljuk.

Ez meglepő, mert eddig sokan abban a tévhitben éltek, hogy a baba is meg a ruhája is — játék. De ha már így van, el kellene fogadni olvasónk javaslatát, s külön babaruha-szaküzleteket kellene profilírozni.

Hátha erre a játékboltok megsértődnének — s visszakérnék a babaruhát.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A 22-22-22 NEM VÁLASZOL!

Este van, tizenegy óra, esik az eső, s én szeretnék lejutni a hegyen lakó barátomtól a Széna térre. Felveszem a telefonkagylót, tárcsázom hatszor a kettest. Kimegy a csengetés, de a drót túlsó végén nem reagálnak. Újabb tárcsázás, újabb hosszú csengetés — a hívott most sem felel. Ez

még néhányszor megismétlődik: én tárcsázok, a központ csenget, a hívott hallgat.

Ilyen korán nyugovóra tértek volna? Meglepő lenne, hiszen az Autótaxi Vállalat rendelésfelvevő számát hívom... Vagy éppen mással beszélnek? De miért nem jelez foglaltat a készülék? Bosszankodom: már megelégednék egy „mással beszél" jelzéssel is! De az ember ne legyen mohó...

Húsz perc után feladom a küzdelmet, a csatakos időben gyalog lesétálok a térre, ahol hat taxi ácsorog tétlenül...

Izgat a rejtély, s másnap délelőtt újra tárcsázom a 22-22-22-t. Az első csöngetésre jelentkeznek. Megtudom: a 14 készülékhez nincs mindig elég kezelő, s csúcsforgalomban megesik, hogy nincs idejük felvenni a kagylót. Ezért van az, hogy a készülék nem ad foglalt jelzést. Ha a hívó fél türelmes és kivár, egyszer majd csak rákerül a sor.

Úgy látszik, tegnap este az én húsz percem kevés volt ehhez.

Két megoldás mutatkozik:

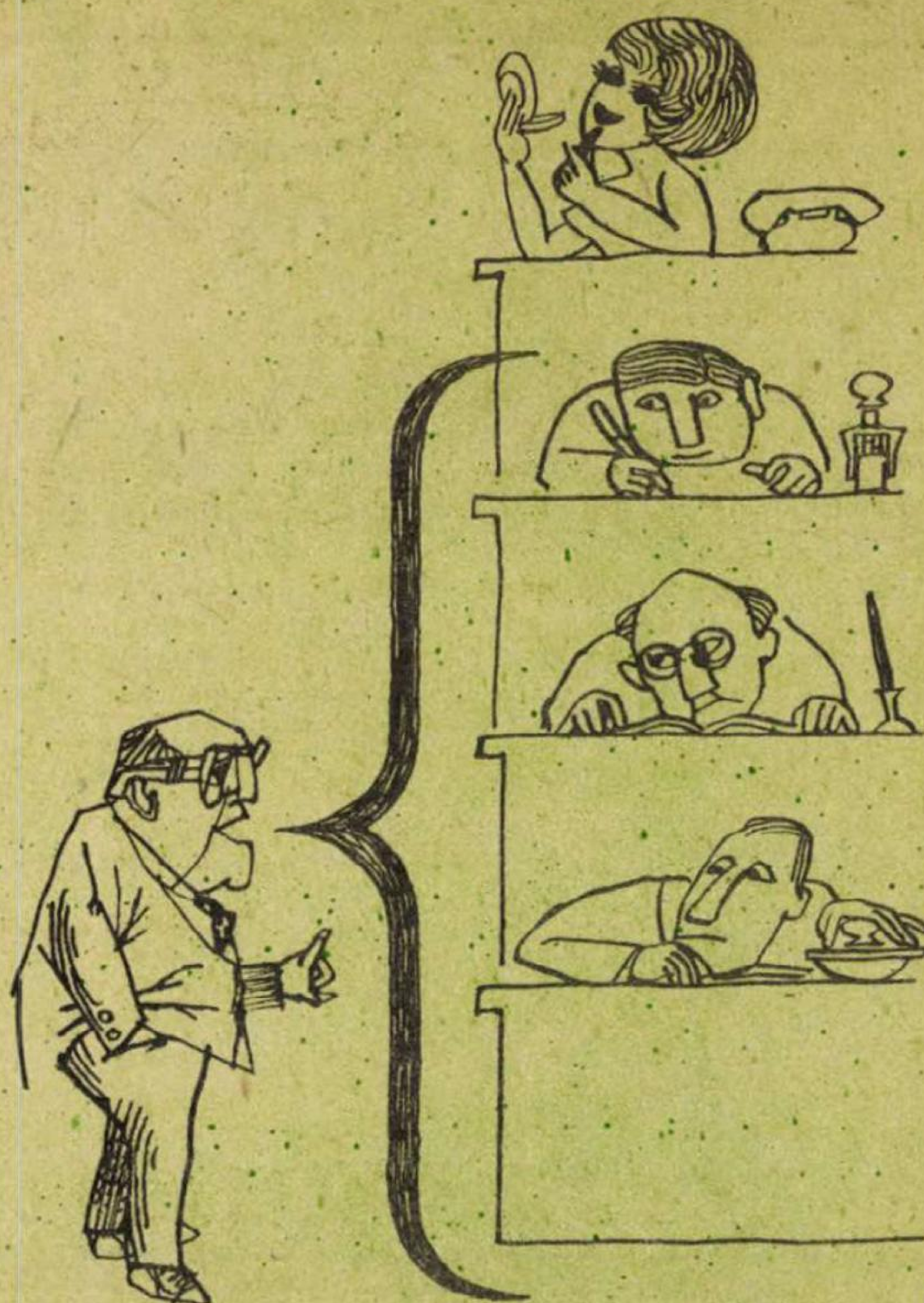
1. *Csúcsidőben ne rendeljünk taxit telefonon.*

2. *Állítsanak be — legalább a csúcsidőkben — több kezelőt.*

Az előbbi a kényelmesebb megoldás, az utóbbi a kifizetődőbb. Nem csak nekünk, utasoknak, hanem az Autótaxinak is!

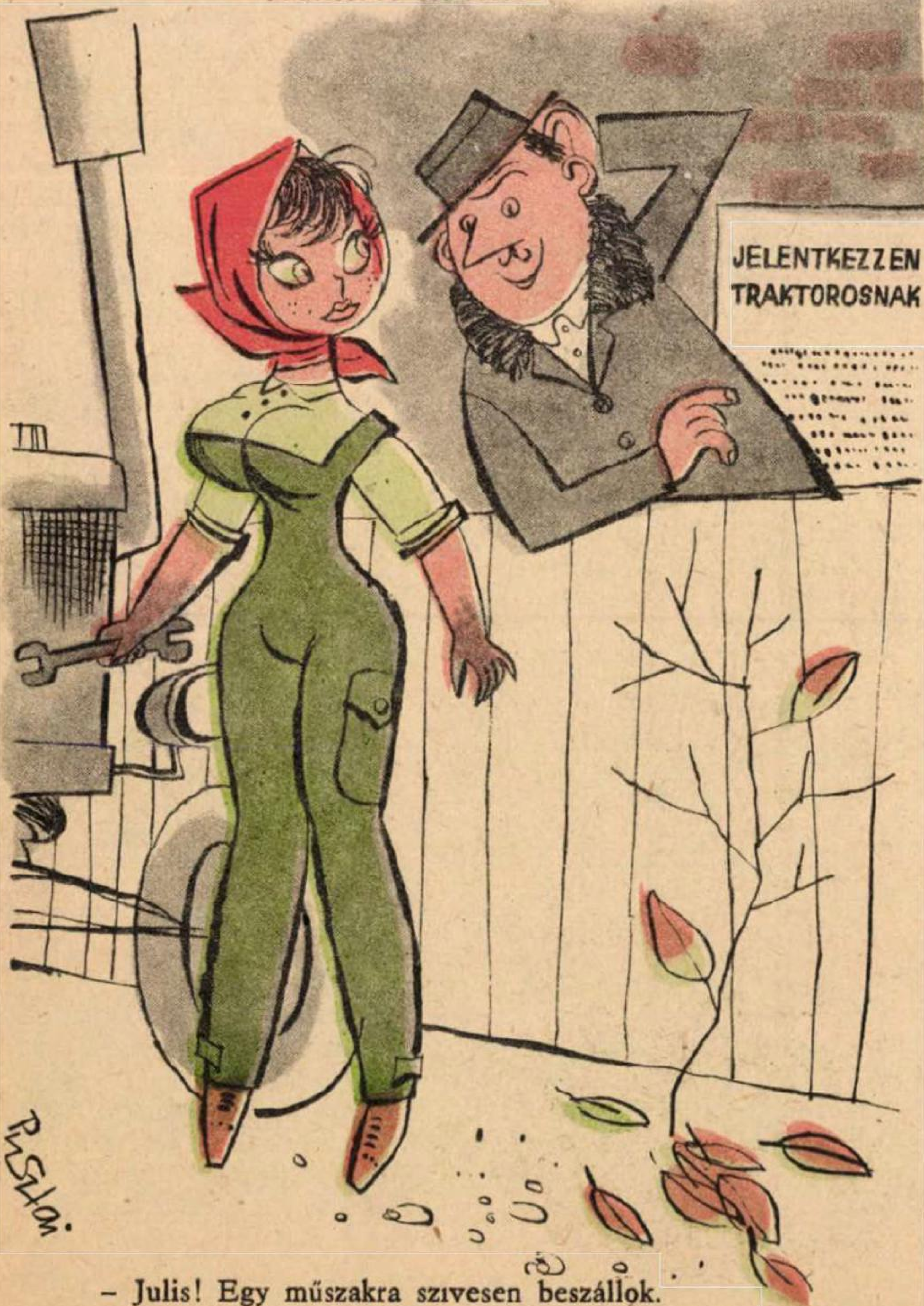
(r.)

Kivételezés

— Mától kezdve nem tűrök semmi lazaságot!

Traktoros toborzó

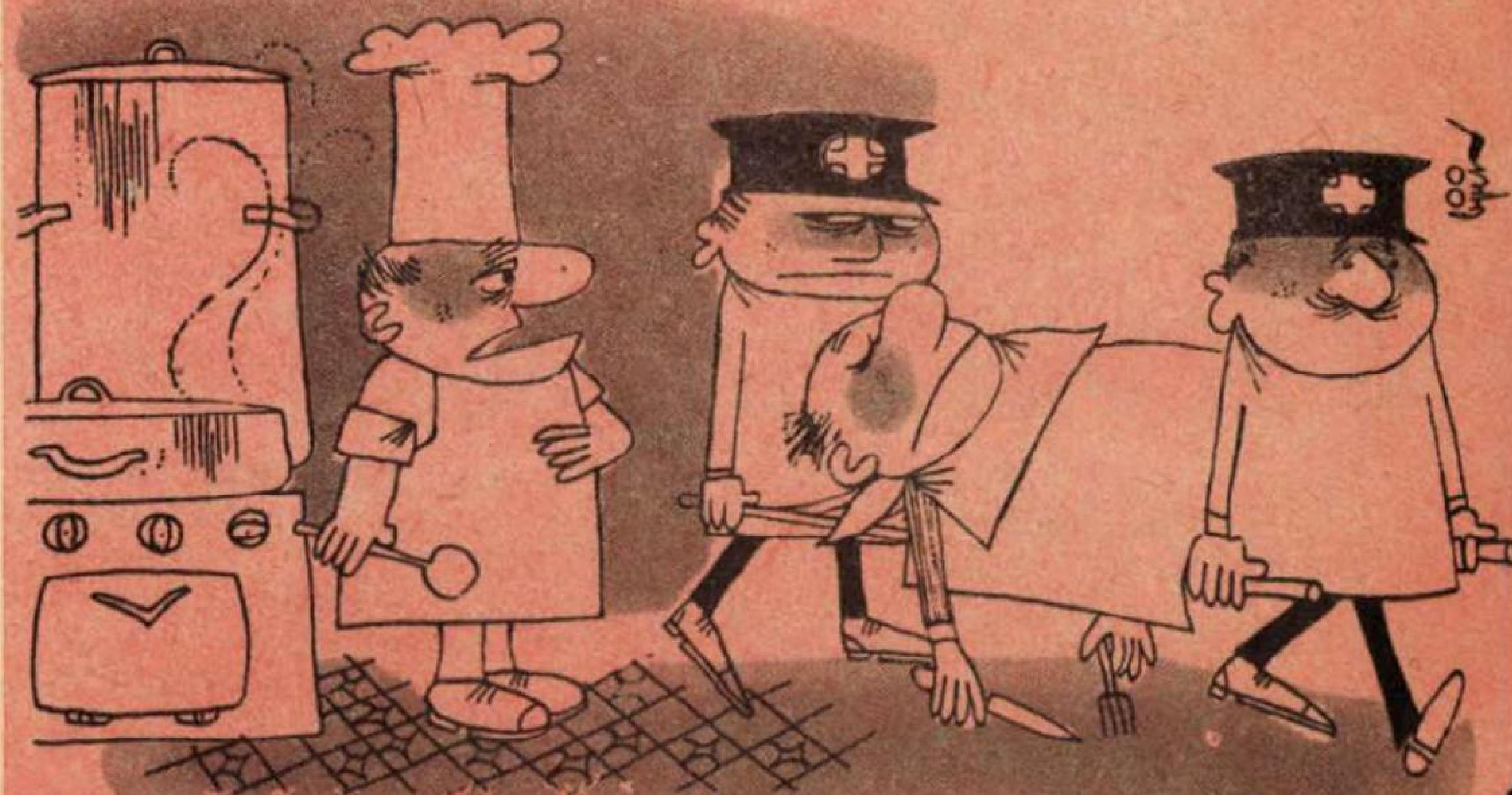
— Julis! Egy műszakra szívesen beszállok.

Ahol elkezdődött...

— Már megint altatót használsz?!

Kísérletező típus

— Kérem, én csak valami újat akartam...

PRAKTIKUS *ajándék*

Közeledvén az Omama nyolcvanadik születésnapja, a népes családi tanács úgy döntött, hogy magától az ünnepelttől kérdezik meg, mit kíván ajándékul a becses évfordulóra. Omamát egyáltalán nem lepte meg a reális kérdés, és habozás nélkül felelte:

– Praktikus ajándékot szeretnék, minek költsétek a pénzt felesleges dolgokra! Csináltassatok nekem egy szép sírkövet.

Nosza, megindult a tiltakozás áradata:

– De ómama, hogy szabad ilyesmire még gondolni is!

Az öreg asszony vidáman hárította el az udvariasságot:

– Már előfordult, gyerekek, hogy ebben a korban örökre elköltözött valaki. Szeretném magam látni a sírkövemet. Ha féltek tőle, hogy

sokáig élek, hagyjátok üresen rajta a halálozási dátumot.

Omama kívánsága parancs volt. Összeadták a pénzt, nem takarékoskodtak, és egy jeles kőfaragó elkészítette az emlékművet is beillő sírkövet. Arany betűkkel véste rá a személyi adatokat: „született 1885-ben, elhunyt 19..." Omamának nem tetszett ez a megoldás, főleg a 19-es szám. Évődve mondta:

– Ez a kőfaragómester bízik benne, hogy még ebben az évszázadban eltávozom.

Maga a születésnapi lakoma valóságos népünnepéllyé terebélyesedett. Omama valójában már régen kilépett a nagymama-korból, a számtalan unoka mellett jó féltucat dédunokával is rendelkezett. Valóban rendelkezett: néven ismerte valamennyit, küldözgette őket, bírálta a magaviseletüket, és ha csak tehette, kihallgatta a leckéiket. Minden szívósságával beleavatkozott a családi ügyekbe.

Emelte a vasárnapi díszebéd fényét a barátok virágos üdvözlete is. A szomszéd lakó két ikerfiacskája, Pista és Laci, sötétkékbe öltözve jelentek meg, és verses rigmussal köszöntötték az ünnepeltet. Omama meghatottan figyelte az alkalmi költeményt, majd rászólt orvosunokájára:

– Te Feri, adjál nekik húsz fillért!

– De ómama, húsz fillért?!

Az ünnepelt úgy érezte, hogy a doktor sokallja a honoráriumot. Keményen rászólt:

– Ne vitatkozz, fiam! Hiszen ketten vannak!

A jubileum lezajlása után Omama visszatért a hétköznapokhoz, és derűsen haladt

a kilencedik iksz felé. Sokat hódolt kedvenc szórakozásának, a zenének. Rádió, televízió, lemezjátszó akadt a háznál, délutánonként kényelmes fotójából élvezte a muzsika áldását. Nem válogatott. Éppen úgy kedvelte a klasszikus koncertszámokat, mint az operaáriákat, vagy a modern tánczenét. Ha a gépből a Beatles, vagy a Rolling stones együttes féktelen ritmusa hangzott fel, kedélyesen dobbantott hozzá mamuszos lábával.

Lassan peregtek a naptár lapjai, de könyörtelenül. Elérkezett a család Omama névnapjához, amit a família szertartásosan megünnepelt minden esztendőben.

A tradíciónak megfelelően legfiatalabb lánya idejében megkérdezte:

– Gondolkozzon már rajta, Omama! Mit kíván névnapjára?

Felcsillant a még mindig fénylő szempár.

– Bizony gondolkoztam, Erzsikém. Már alig vártam, hogy megkérdezzétek. Magnetofont szeretnék.

Lánya csodálkozó tekintetére magyarázkodásba kezdett:

– Tudod, olyan készüléket, amivel fel lehet venni a szép melódiákat. Elszállnak, és az ember alig emlékezik rájuk. Ha van kéznél magnetofon, megörökíthetem, és bármikor eljátszhatom.

Erzsike dadogott:

De ne tessék haragudni, Omama, egy ilyen gépezet vagyonba kerül, és tetszik tudni...

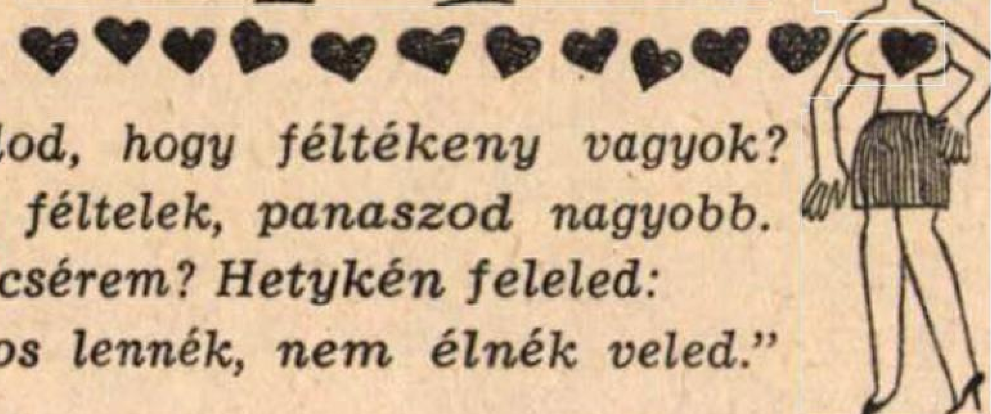
Vidám mosollyal vágott közbe Omama:

– Jól tudom, jól tudom. A pénz ne okozzon gondot. Kiokoskodtam én azt már! Itt van ez a síremlék. Ki tudja, mikor kerül rá a sor, csak fekszik benne a sok pénz. Eladjuk, édesem, az ilyesmire könnyen találunk vevőt, tudod, mindig akad valaki, aki beadja a kulcsot...

Stella Adorján

---

szerelem

Panaszolod, hogy féltékeny vagyok?
Ha nem féltelek, panaszod nagyobb.
Eszed dicsérem? Hetykén feleled:
„Bár okos lennék, nem élnék veled."

Ha nem alszom miattad: „Ó, szamár!"
Ha alszom: „Hortyogsz, míg nőd csókra vár?"
Tombolsz, ha szavad nem hiszem, holott
ha hiszem, magad meghazudtolod.

Követeled, hogy vakon bízzam benned,
de ha bízom, szólsz: „Aki szeret, az fél! —
bölcs dolog ilyen beképzeltnek lenned?"

Boldognak mondom magamat? Te annak
dehogy örülsz. Azt élvezed, ha mennél
többször látsz bánkódó boldogtalannak.
Uraim, hát van szebb a szerelemnél?

Török Rezső

UTCAI ISMERKEDÉS

Magánügy ugyan, mégis elárulom, hogy nekem nagyon tetszik Mancika, akivel egy házban lakom. Tekintettel azonban arra, hogy egy kicsit gyáva vagyok, sohasem mertem megszólítani. Nem találtam meg a hatásos közeledési módot, féltem, hogy Mancika megvető tekintetet vet rám és faképnél hagy.

Most egy moziplakát jóvoltából megtanultam, hogy miképpen kell Mancika kegyeit elnyernem. A plakáton ugyanis egy férfi – az utcán – mélyen kalapot emel egy nő előtt, és a következőket mondja neki: *„Jöjjön velem moziba, elővételben biztosítottam mozijegyet."* Ilyen szépen, választékosan beszélő férfinak nehéz ellenállni. Az átlagos ember veszi a mozijegyet, azt mondja, hogy menjünk moziba, van két jegyem. De nem, ő előre „biztosította" a jegyeket, mégpedig gondosan, elővételben. A plakátnő szemmel láthatóan boldogan fogadja az ajánlatot, bizonyára azért, mert elővételben biztosított jegyről van szó, s nem történhetik meg, hogy a moziban: „Minden jegy elkelt" tábla fogadja őket, és nem nézhetik meg a filmet.

Az ilyen megbízható, komoly emberrel érdemes

még az utcán is megismerkedni, moziba menni, esetleg házasságot kötni vele.

Holnap elővételben biztosítok két mozijegyet, és az utcán, mélyen megemelve kalapomat Mancika előtt, én is felajánlom a film megtekintését. Hátha elnyerem a kegyeit...

(palásti)

Kedves Ludas!

Olvastam a Népszavában, hogy az „Útügyi Kutató Intézet szakembereinek sikerült megtalálniok azt a módszert – a közönséges konyhasó megfelelő adagolásával –, amely pillanatok alatt felolvasztja a jeget, illetve megakadályozza a víz összefagyását, de sem a betonnak, sem a kocsiknak nem árt."

Ez aztán felfedezés! Csak azon csodálkozom, hogy mért nem választották a könnyebb utat, mért nem kérdezték meg a házmestereket, akik ezt a módszert már száz éve ismerik és gyakorolják.

Dr. T. B.
Debrecen

Írtam egy verset, amit mellékelten megküldök a Ludasnak. Most először próbálkozom költészettel. Ha a versem nem felelne meg, úgy kérem a tisztelt szerkesztő bácsikat, dobják el, de vissza semmi esetre se tessék küldeni, mert az anyu nagyon dühös lenne, ha megtudná.

V. Klári,
I. a. oszt. (Technikum)

Riportot olvastam a Szolnok megyei Néplapban, hogy a csehszlovákiai Guta községet hogyan építették újjá az árvíz után. A lap nagy képet közöl Guta egyik utcájáról, hat héttel a katasztrófa után. Örömmel fedeztem fel a képen kedves városom, Jászberény egyik ismert részletét.

Sz. Béláné,
Jászberény

Olvastam a Hétfői Hírekben, hogy tízes névadó ünnepély színhelye volt a Jászberényi Hűtőgépgyár klubja: egyszerre tíz újszülött neve került az anyakönyvbe. „Szülők és munkatársaik a késő esti óráig maradtak együtt a nagyszabású névadó ünnepélyen."

Mi szükség volt a csecsemők világrajöttéhez munkatársakra?

S. Lászlóné,
Szolnok

A Magyar Sajtó októberi számában így bírálja az Irodalmi Lexikont: „Azt írja a lexikon, hogy Mórának 1919. május 8-ával a reakció nyomására meg kellett válnia a Szegedi Naplótól. Aligha hisszük, hogy 1919 májusában, a proletárdiktatúra alatt a reakciónak ilyen hatalma lett volna."

Annak, aki bírál, jártasnak kell lennie a kérdésben, melyben ítélkezik. Még a diákoknak is tanítják, hogy Szeged 1918 végétől francia megszállás alá került, 1919 májusában pedig már az ellenforradalmi kormány székhelye volt.

K. László
lexikonszerkesztő

Kéréssel fordulok a Szerkesztőséghez. Szeretném, ha nekem és annyi sok társamnak végre névnapom lenne. Györgyinek hívnak, és a nevemet szeretem, de hiába várom minden évben az új naptárt, csalódom. Van hét Ferenc, hat József, öt Pál, de Györgyi nincs. Nem lehetne az egyik Ferencből Györgyit csinálni?

H. Györgyi

Moziba akartam menni, de mivel nem kaptam jegyet, kénytelen voltam hazamenni. Előttem egy idősebb néni haladt. Arra lettem figyelmes, hogy a táskájából kiejtette a pénztárcáját. Én fölvettem, és utána szaladtam. – Néni kérem – mondtam –, le tetszett ejteni a pénztárcáját.

– Köszönöm, fiacskám – felelte ő jóságosan –, sohasem gondoltam volna, hogy ilyen rendes huligánok is vannak.

B. György,
Balatonfüred

Láttam a Ludas Matyiban „A művészet új útja" című rajzot. Közlöm a szerkesztőséggel, hogy elektromos hegesztésnél nincs szükség gázpalackra, gázhegesztés esetén pedig fölösleges a szemet védő sötét pajzs. Nem árt, ha a rajzoló ért is valamit ahhoz, amit lerajzol.

G. János,
Miskolc

Sok éve nem jártam Magyarországon, s így nem ismerem az újabb közmondásokat. A siófoki Vénusz szálló éttermének étlapjáról új közmondásra gyanakszom: „Nevetés közben jön meg az étvágy." Az étlap angol és francia szavai kivétel nélkül hibásak. Nem volna érdemes több gondot fordítani az ilyesmire?

May Dalma,
Birmingham

A Népszabadság ünnepi számában elbeszélést közölt Babel tollából. Az elbeszélés hőse lakás nélkül bolyong, mégis szenet keres. Következetesen. És vajon miért? Mert E. Fehér Pál vállalkozott a fordításra, holott a jelek szerint nem ismeri jól az orosz nyelvet. Hősünk ugyanis nem szenet, hanem hajlékot keres, de az orosz nyelvben a két szó igen hasonlatos. Az „ugol" lágyítójellel a végén szenet jelent, lágyítójel nélkül hajlékot, zugot. Aki nem tud arabusul...

Tisztelettel:
Sz. A.
Pécs

Trükkös gyerek

– Tíz deka felvágottat kérek, de csupa vége legyen!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„KENYÉR ÉS PÉKSÜTEMÉNY SZAKÜZLET"

A frissen szerelt Szent István körúti pékbolt bejárata fölött olvastam ezt a rangos feliratot, és eltűnődtem, vajon mért lett szaküzletesítve a rég ismert kenyér és péksütemény bolt? Mi történhetett? Mert azt egy pillanatra sem téteteztem fel, hogy hűbelebalázs módra, minden ok nélkül léptették elő szaküzletté, mert a névadó illetékesnek éppen ez jutott eszébe. Itt valami volt!

Hosszas és alapos elmélkedés után arra a megállapításra jutottam, hogy két döntő ok játszhatott közre. Nyilván amíg csak „Kenyér és péksütemény" volt kiírva, a bennszülöttek unos-untalan sült tököt, pipaszurkálót, macskagyökeret, anyacsavart és más higiénikus felszerelési tárgyat kerestek, fölös módon akadályozva a kenyér és péksütemény kiszolgálás menetét. A másik ok már hivalkodóbb: e szerint e helyütt szakkenyér és szakkifli kerül forgalomba, nem úgy, mint másutt, a rövidebb feliratú, de kevésbé szakosított boltban. Vevő, töröld meg a lábad, ha ide belépsz, köszönj illedelmesen, ne válogass annyit, és ne emlegesd, hogy kormos a vekni feneke, mert szaküzletben vagy, apuskám, ahol tudják, mitől döglik a légy.

Más okát huzamosabb fejtörés után sem találtam a változásnak, és az igazat megvallva, ez a két elképzelésem nem elégített ki teljes mértékben. Már feladtam a reményt, hogy valaha is tájékozottabb leszek e kérdésben, amikor a villamoson a következő párbeszéd ütötte meg a fülemet:

„Na, és mennyi volt a kára?"

„Hát olyan százforintos nagyságrendű."

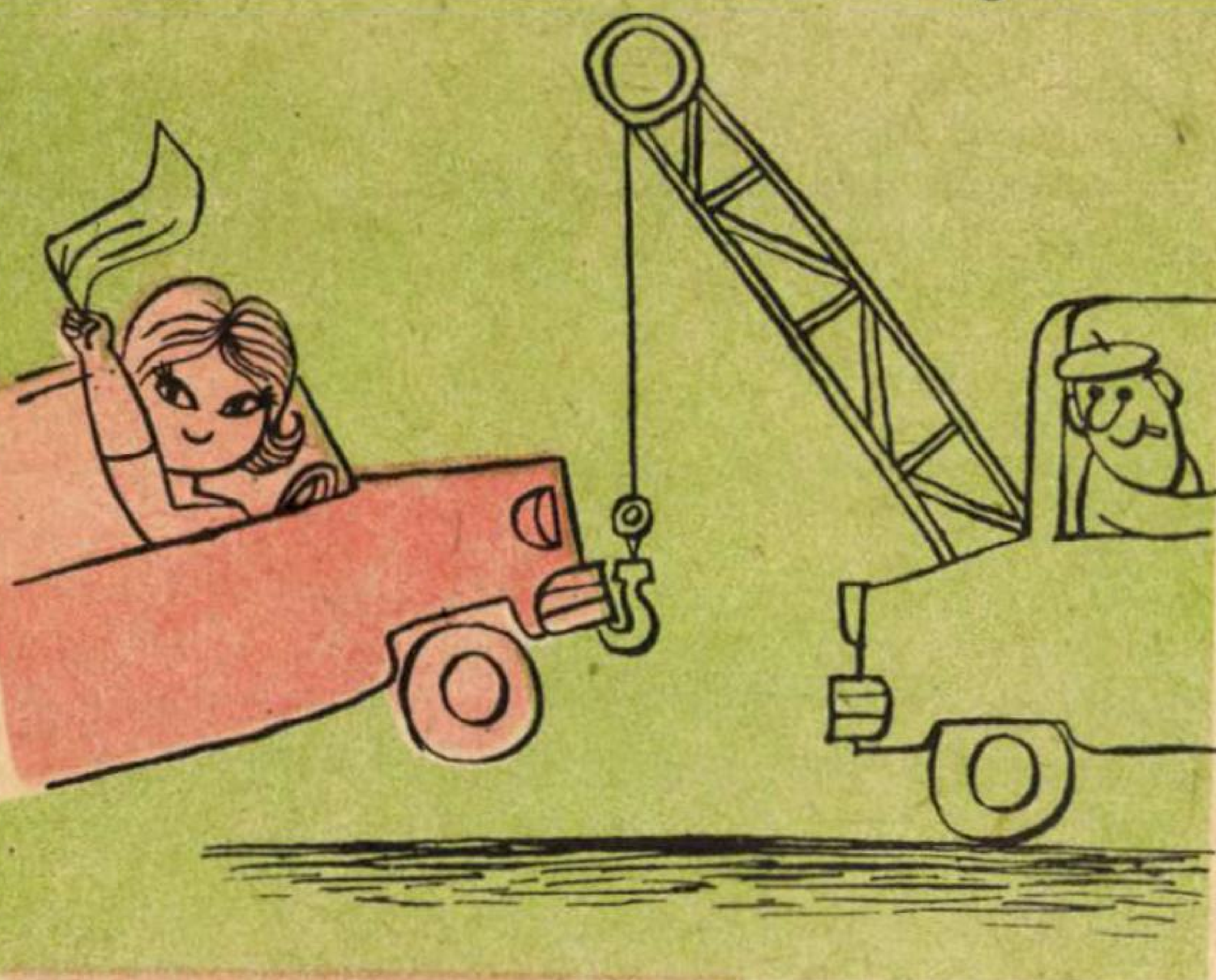
Ez az! – kiáltottam fel az utasok nem kis rémületére. – Nagyságrendű! Nem száz forint, hanem százforintos nagyságrendű!

Hályog hullt le a szememről, már tisztán láttam, miért lett szaküzlet a pékboltból. Az a jó öreg nagyzási mánia!

Kőműves Imre

Régi Szinházi Emlékek Nyomán

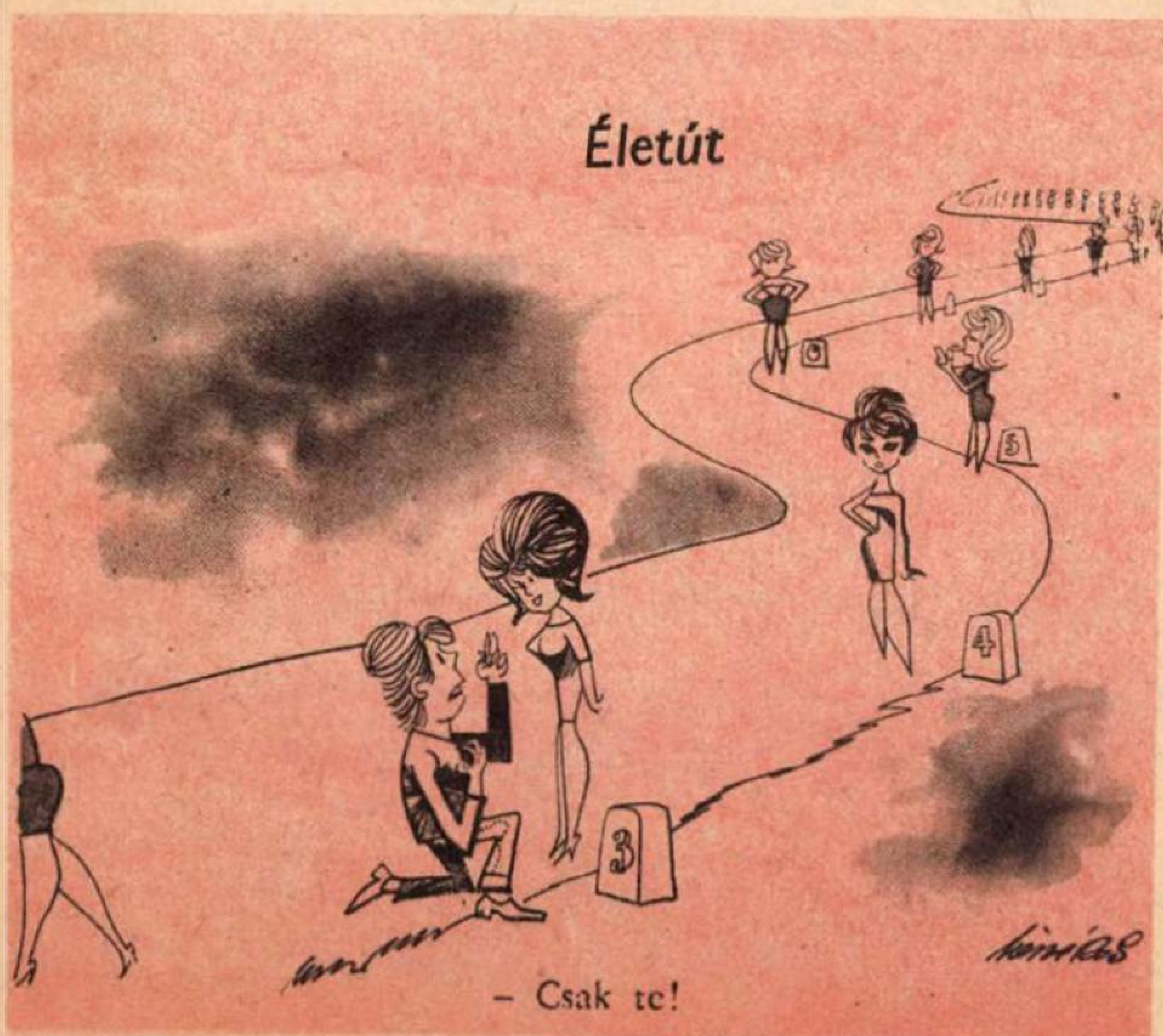

Pusztai Pál rajzai

– Csak te!

Ó, TORREÁDOR...

Az amerikai „New York Herald Tribune" jelenti a spanyolországi Berja városából, hogy Miguelint, az egyik leghíresebb spanyol matadort a helyi hatóságok letartóztatták, és börtönbe vetették. Nem gyilkosságért, sőt... Miguelin – a letartóztatás indokolása szerint – *„nem volt hajlandó megölni a bikát, s ezzel megsértette hivatásának erkölcsi törvényét"*.

Rettenetes, hogy még a torreádorok között is akadnak ilyen emberbőrbe bújt állatbarátok!

KÜLFÖLDI TAPASZTALATCSERÉN

Endrődi István rajzai

– Öregem, itt aztán van csomagolástechnika!

NYELVI NEHÉZSÉG

– Mondja neki, hogy „cicuskám, ne légy olyan tartózkodó!"

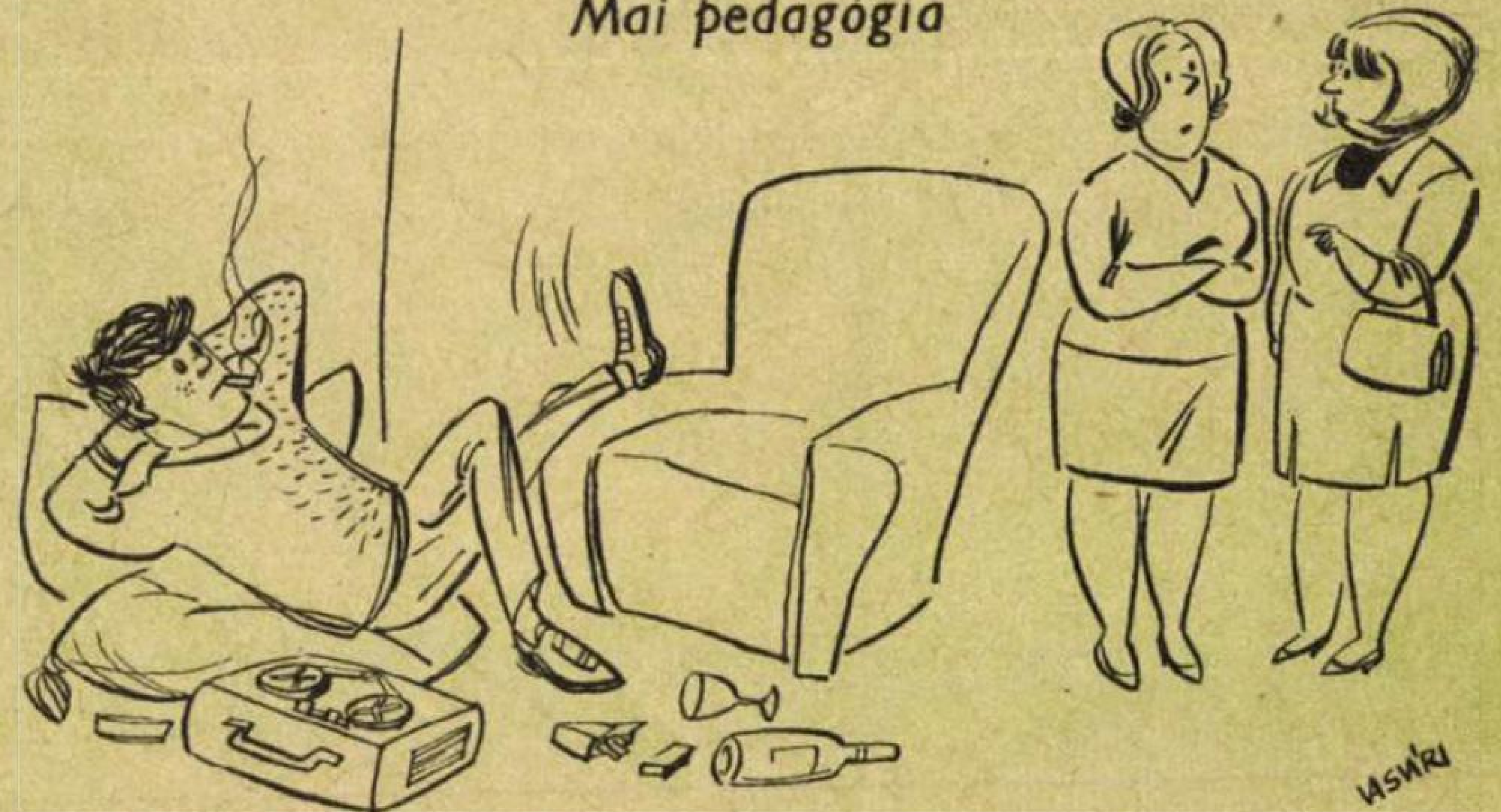
FOGADTATÁS

– Micsoda balszerencse! A főnökünket senki sem akarja nyugatra csábítani!

Osztályharc

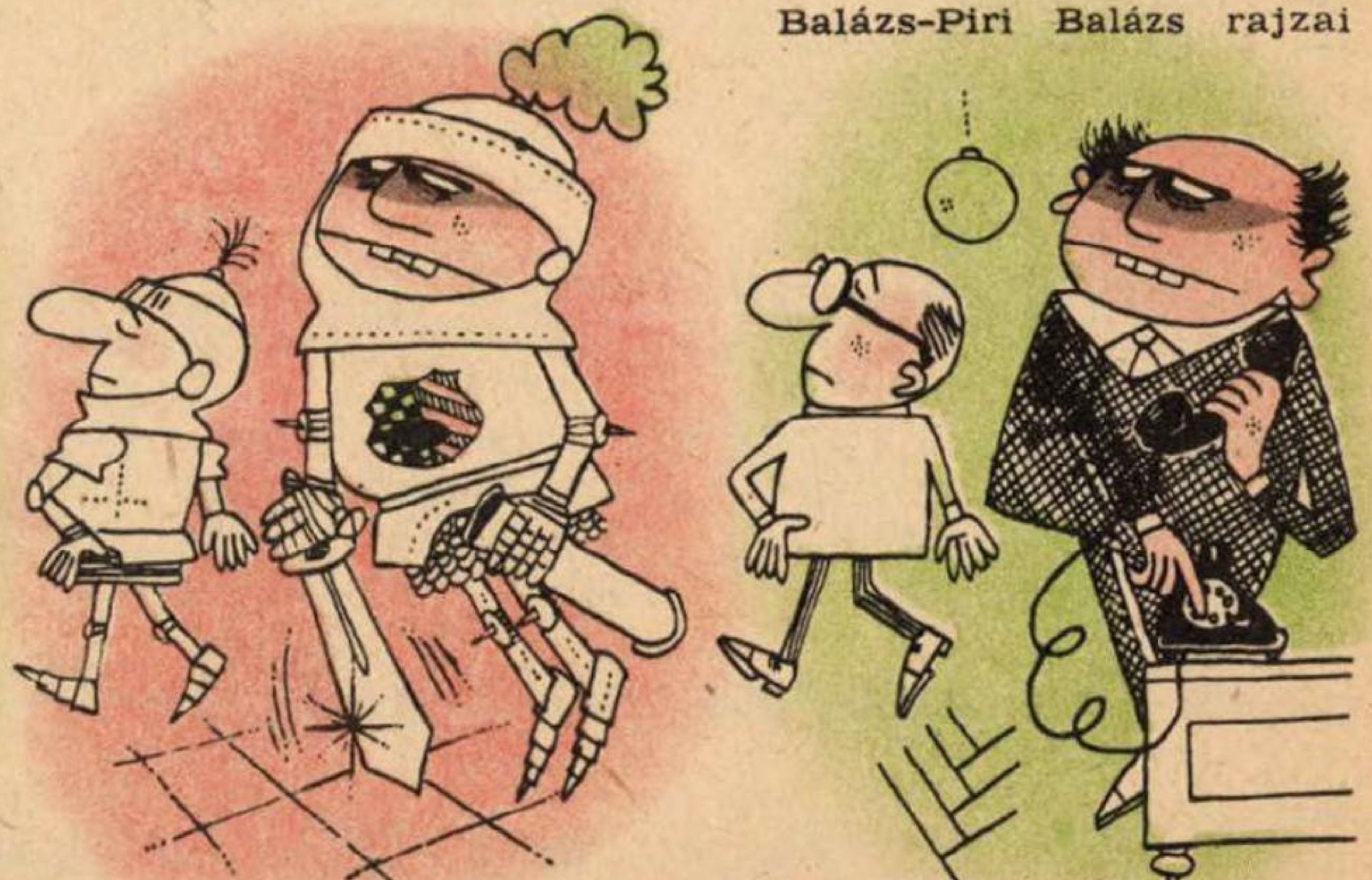

– Milyen neveletlen ez a gyerek!
– Pedig kettős nevelésben részesül.

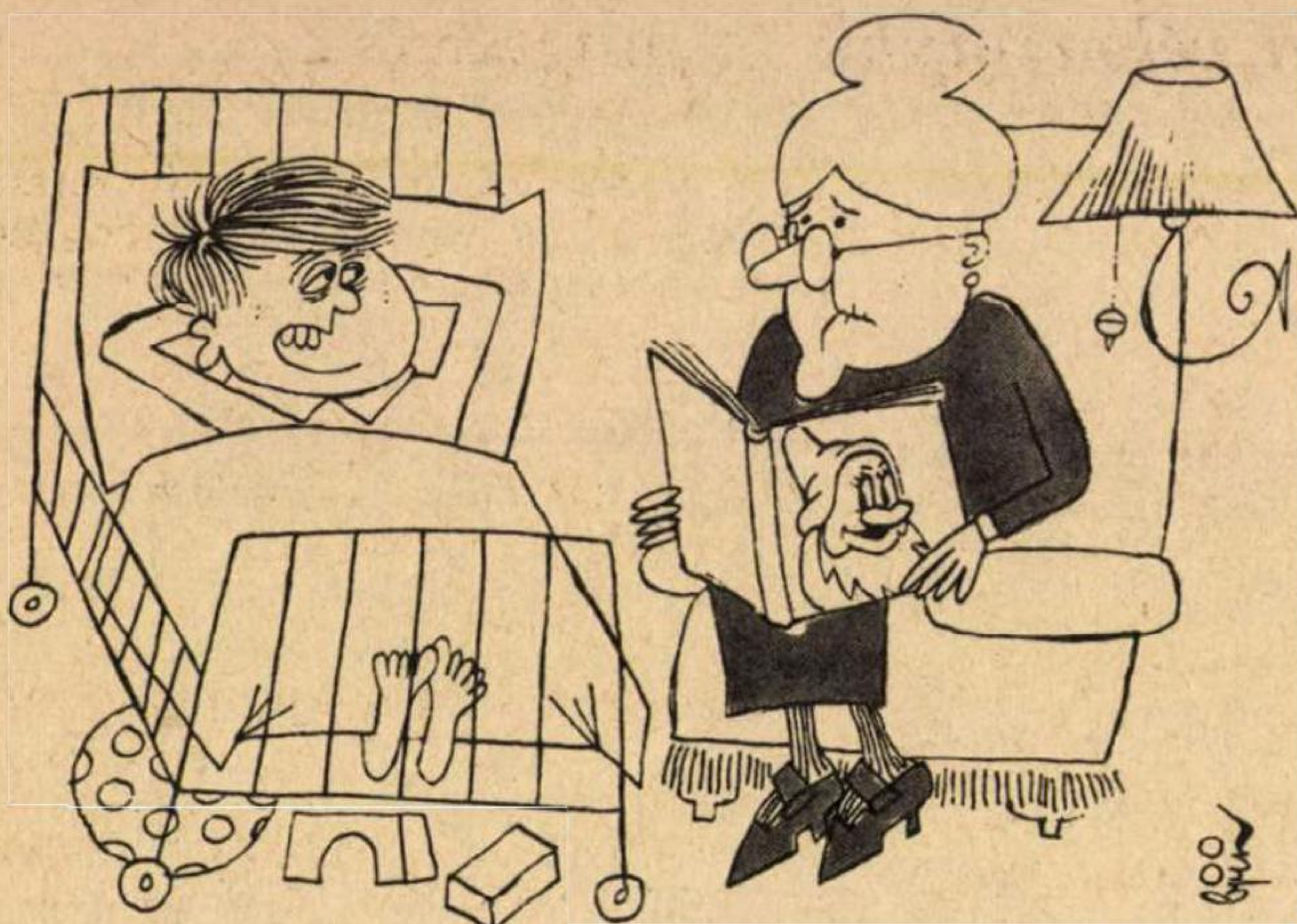
Balázs-Piri Balázs rajzai

Véres bosszúk

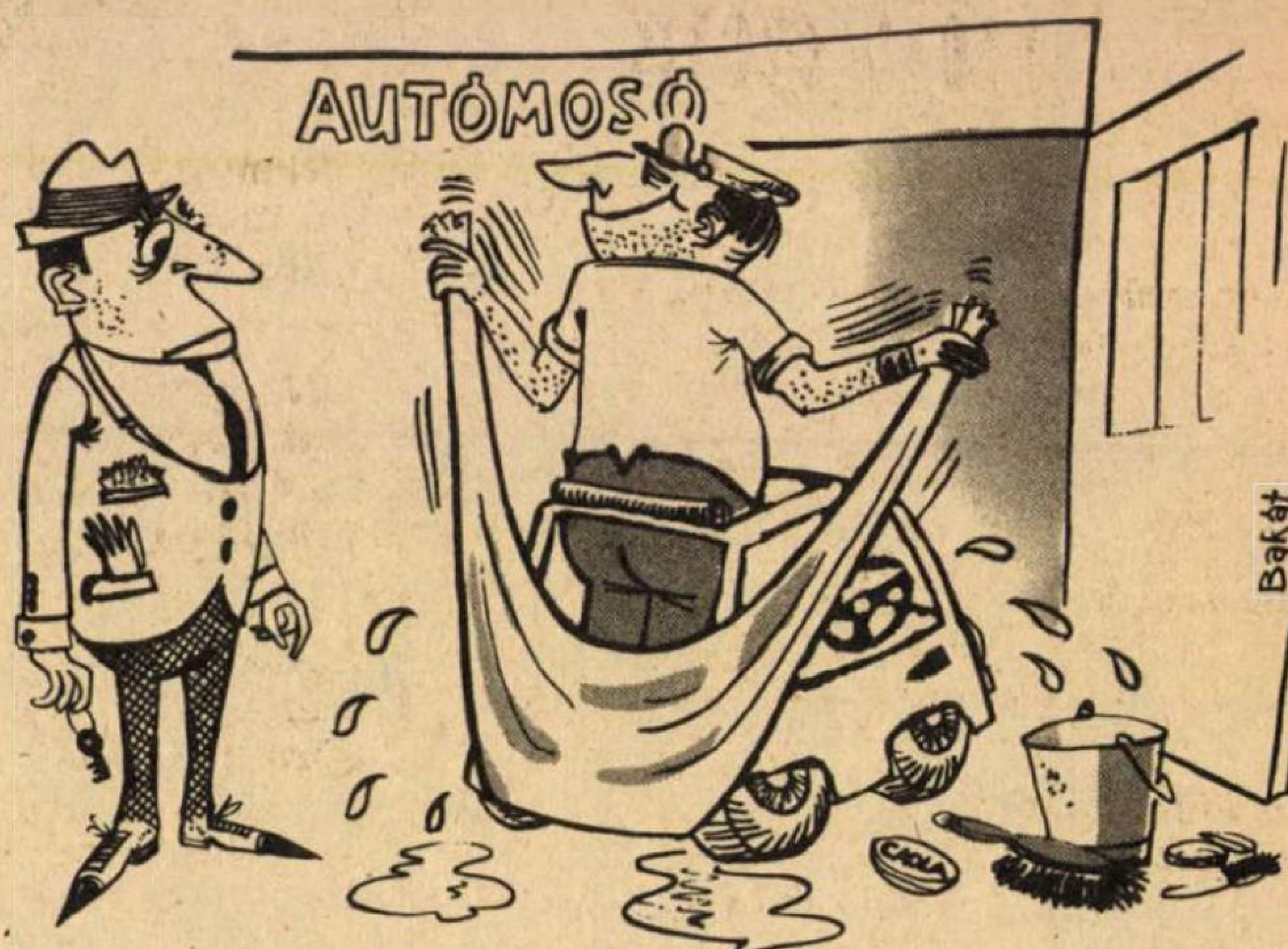

Esti mese

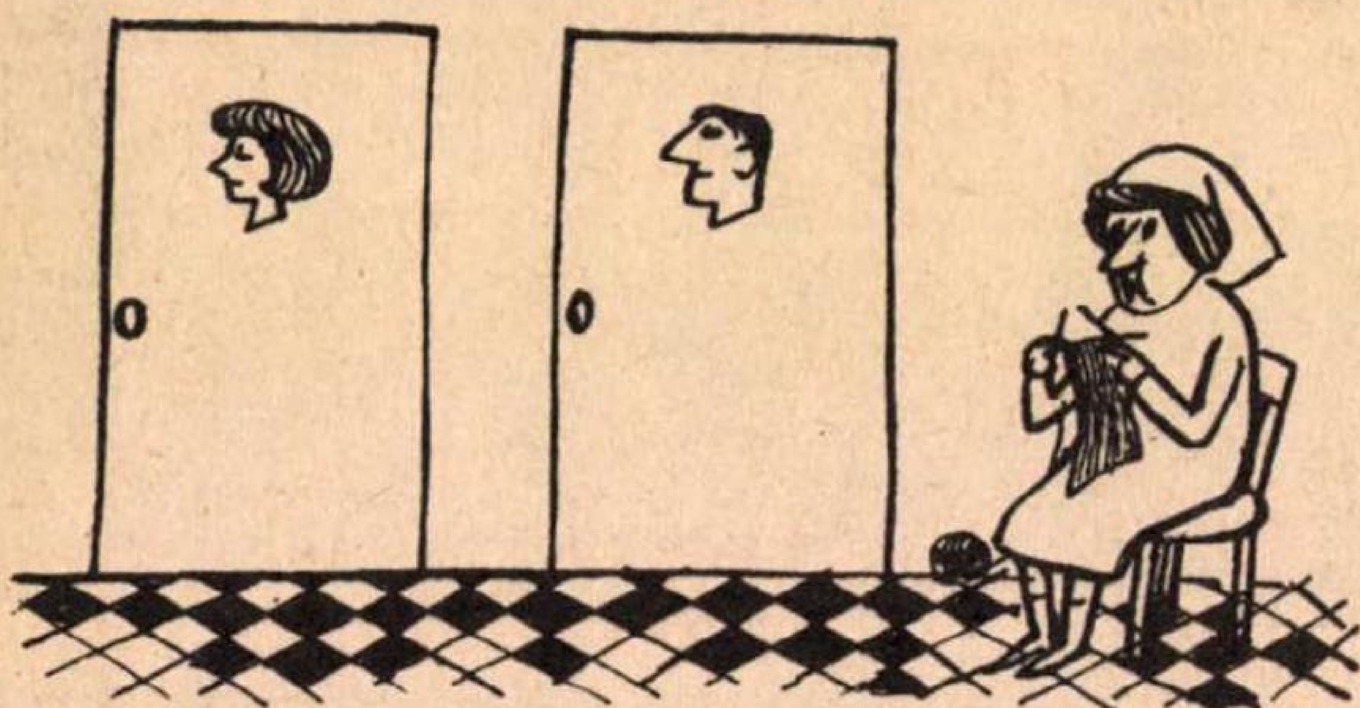
– Csak a tanulságot mondd el, nagymami, ma nagyon fáradt vagyok . . .

Megkezdődött a sáros évszak

Irma néni NEW YORKBAN

Irma néni ismert alakja volt a pesti éjszakai életnek. A nénijelleg kizárja annak a lehetőségét, hogy holmi virgonc táncosnőnek gondolnák, ő más funkciót töltött be a lokálban. Hófehér fityulával a fején, mindig tiszta ruhájában, arcán kedves mosollyal ott üldögélt egy mellékhelyiség előtt, és egy soha el nem készülő szvettert

kötögetett szabad idejében. A személyzet is, a vendégek is szerették kedves modora miatt, a karácsonyi ünnepek előtt elhalmozták ajándékaikkal. Mindenki, aki ismerte, elszomorodott kissé, amikor Irma néni, vagy öt-hat évvel ezelőtt bejelentette, hogy húsz esztendeje Amerikában élő lánya kiviteti magához. Segítettek neki a kivándorláshoz szükséges iratok beszerzésében, és sokan kikísérték a repülőtérre. Egy fiatal táncosnő — aki csak néhány hónapja ismerte Irma nénit — még sírva is fakadt a búcsúzáskodás perceiben.

Irma néni azóta többször is írt levelet ismerőseinek New Yorkból. Röviden beszámolt sorsáról, elküldte az ilyenkor szokványos fényképet leánya kocsijáról, kis házáról, és megírta: gondtalanul élnek, a lánya — ilyet is szokás írni —, nem engedi, hogy a kezét hideg vízbe dugja. A pesti lokálba természetesen új néni jött, Ilkának hívták, ő is fehér fityulát viselt, kedves néni volt, de sosem töltötte be azt az űrt, amit elődje itt hagyott, őt nem tudták annyira megszeretni.

Az egyik pincér — akinek rokonai éltek Amerikában — meghívást kapott háromheti New York-i tartózkodásra. A kiállítás megtekintése után elhatározta a rokonaival együtt, hogy felkeresnek egy streap tease lokált. A műsor szünetében, Béla, a pesti pincér, lement a mellékhelyiségbe. Amikor odaért, hirtelen megtorpant. A férfiakat és a nőket jelző ajtódíszek alatt Irma nénit pillantotta meg. Hófehér fityulájában, makulátlan tiszta ruhájában, arcán mosollyal és serényen kötögetve azt a bizonyos soha el nem készülő szvettert. Nagy örömmel üdvözölték egymást, Béla azonban nagyon csodálkozott.

— Irma néni, maga azt írta mindenkinek Pestre, hogy milyen remekül megy magának. A lányának kocsija van, saját házuk, nem engedi dolgozni . . . Hogy kerül mégis ide?! . . .

Irma néni most is mosolygott és most sem hagyta abba a kötést.

— Nem is anyagilag van erre szükségem. De tudod, Béla, hogy van ez. Ha valaki egyszer bekerül a művészvilágba, nem tudja otthagyni! . . .

Tardos Péter

Hurrá, jön a célminőség!

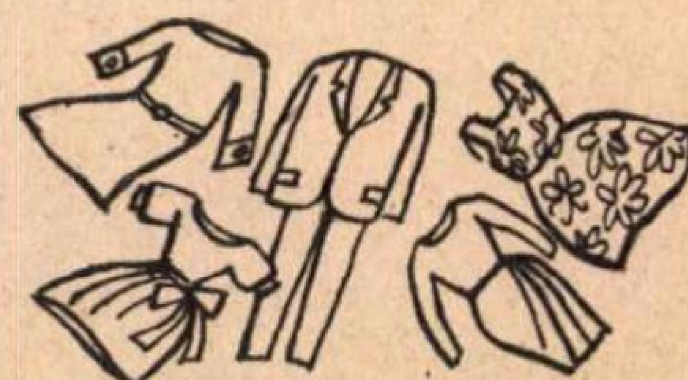
Összesúg az Ipar és a
Kereskedelem:
– Tartós legyen-é az áru,
Igen-e vagy nem?
Tartson-e egy selyemruha
Öt esztendeig?
Avagy jobb, ha életkora
Gyorsan letelik?

– Ide hallgass, kedves Ipar
S Kereskedelem!
Női ruha, kalap, kosztüm
Tartós ne legyen!
Nyári holmi addig tartson,
Ameddig a nyár.
Minőségét ilyen céllal
Tervezze a gyár!

Hanem, ami férjnek kell, az
Állja a sarat!
Ne kopjon el a cipő két
Évtized alatt!
Egy öltöny: egy negyedszázad,
Nem számít a sikk.
Egy kabát: egy emberöltő.
Ilyet gyárts nekik!

Ilyet gyárts a férfiaknak,
Kedves jó Ipar!
S házasok közt pénzügyekben
Sose lesz vihar.
Egyszer kap a férj ruhát, s az
Tart, ameddig él.
A nő kapjon mindig újat,
Ez legyen a c é l !

K. Tóth Lenke

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.6903 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

RÍMES DOLGOK

ŐSKÖZÖSSÉG — ŐSIGAZSÁG

Könnyű volt a nőt kordában
tartani még a hordában...!

HULIGÁN ÁBRÁND

Én is olyan fitt leszek,
akárcsak a Beatlesek!

TÁBLA A KÖNYVESPOLCON

A bölcs, önző:
nem kölcsönző!

TÖRÖKVÉSZ

Szívem dobol, riaszt erem,
nincs egy árva piaszterem!

ALLAH, SEGÍTS!

Végünk! Bégünk parancsára
drágább lett a narancs ára!

TURISTÁINK JELENTIK

Párizsban a frank és a sou
egykor nem túl sokat ért,
ma viszont a gall menyecske
kevés sou-ból sokat ért...

BÁNATOS MIDINETT

Untat az osztriga és az articsóka,
Oly árva a lelkem, mint egy parti
csóka...
Mit ér a languszta, sajt és
csalamádé,
Hogyha magam vagyok, s közben
csal Amádé...!

RÁDIÓGRAM

Komor arcokon bánat,
vész ül:
a szilveszteri műsor
készül...

Szilágyi György

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a véleményük önmagukról?

Nem nyilatkozom, mert félő, hogy ha megmondom az igazat, betöröm a fejem.

D. F.

Nagyon elégedett vagyok magammal. Azt hiszem, ennél ragyogóbb tanúbizonyságát nem adhatnám szerénységemnek.

F. L.

Szerénységem tiltja, hogy véleményt mondjak magamról. Az olvasóra bízom a választ:

Jó:	1
Nagyon jó:	x
Még jobb:	2

F. Gy.

Csak felülbélyegzett válaszborítékban felelek.

G. Sz.

Minthogy konok vagyok, lusta, tékozló, kötekedő és hanyag, rossz a véleményem önmagamról. De meg lehet győzni az ellenkezőjéről, mert ráadásul még könnyen befolyásolható is vagyok.

K. A.

Drága kis csillagom vagyok saját magamnak, egyem a lelkemet.

M. Gy.

Hányszor csalódtam már önmagamban... A fene tudja, miért, nekem mégis én vagyok a legkedvesebb.

P. L.

Ugyanaz, ami a hízelgőimé. Csak én komolyan gondolom.

R. B.

Magasságom 169 centiméter, szemem kék, hajam őszes, különös ismertetőjelem nincs. Ezek az adatok benne vannak az útlevelemben. Sohasem mernék szembeszállni a hivatalos megállapításokkal.

S. A.

Ígérem, hogy megváltozom, csak ne siettessenek.

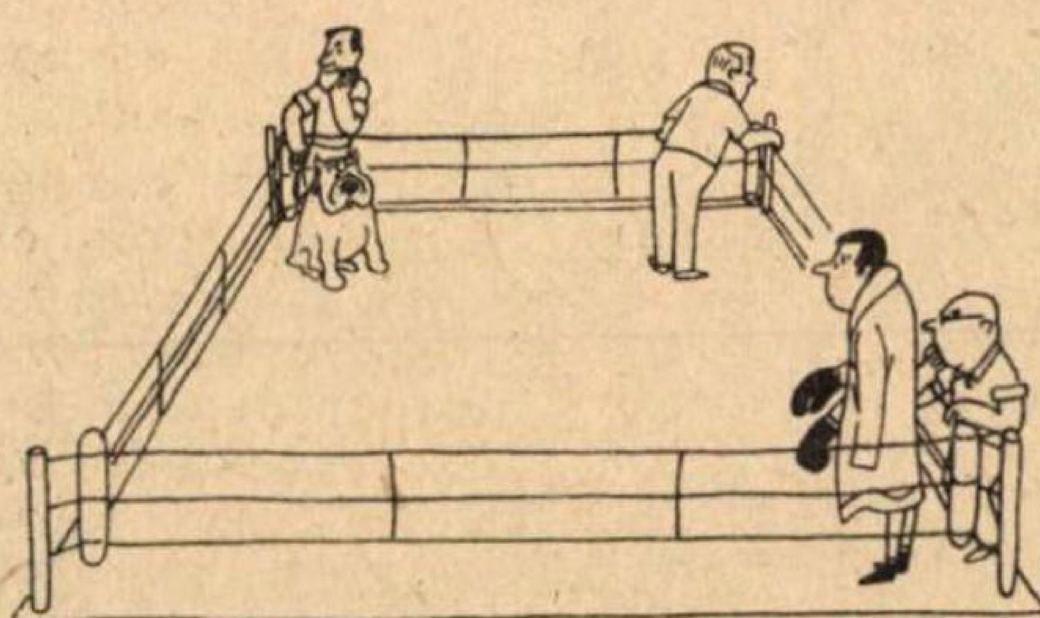
S. P.

Az az igazság, hogy én el vagyok ragadtatva magamtól, de ezt persze nem merem bevallani. Talán így fogalmazom meg a választ: vannak eredményeim, de ugyanakkor még fellelhetők bizonyos hiányosságaim is.

(t.)

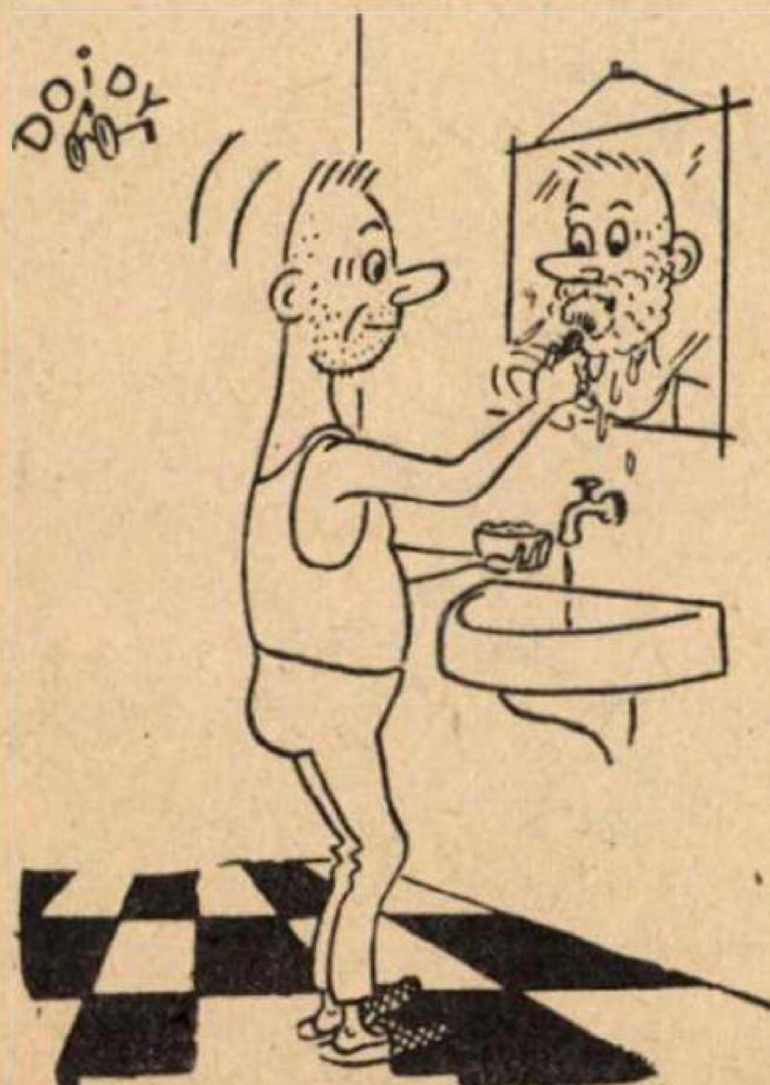
BARÁTSÁGTALAN MÉRKŐZÉS
(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

ZENEBARÁTOK
(A varsói „Szpilki"-ből)

SZÓRAKOZOTT EMBER
(A belgrádi „Jezs"-ből)

GORDONKAVERSENY
(A varsói „Szpilki"-ből)

A KUTYABARÁT HÖLGY SÉTÁJA
(A bécsi „Volksstimme"-ből)

KÖZELÍTŐ TÉL

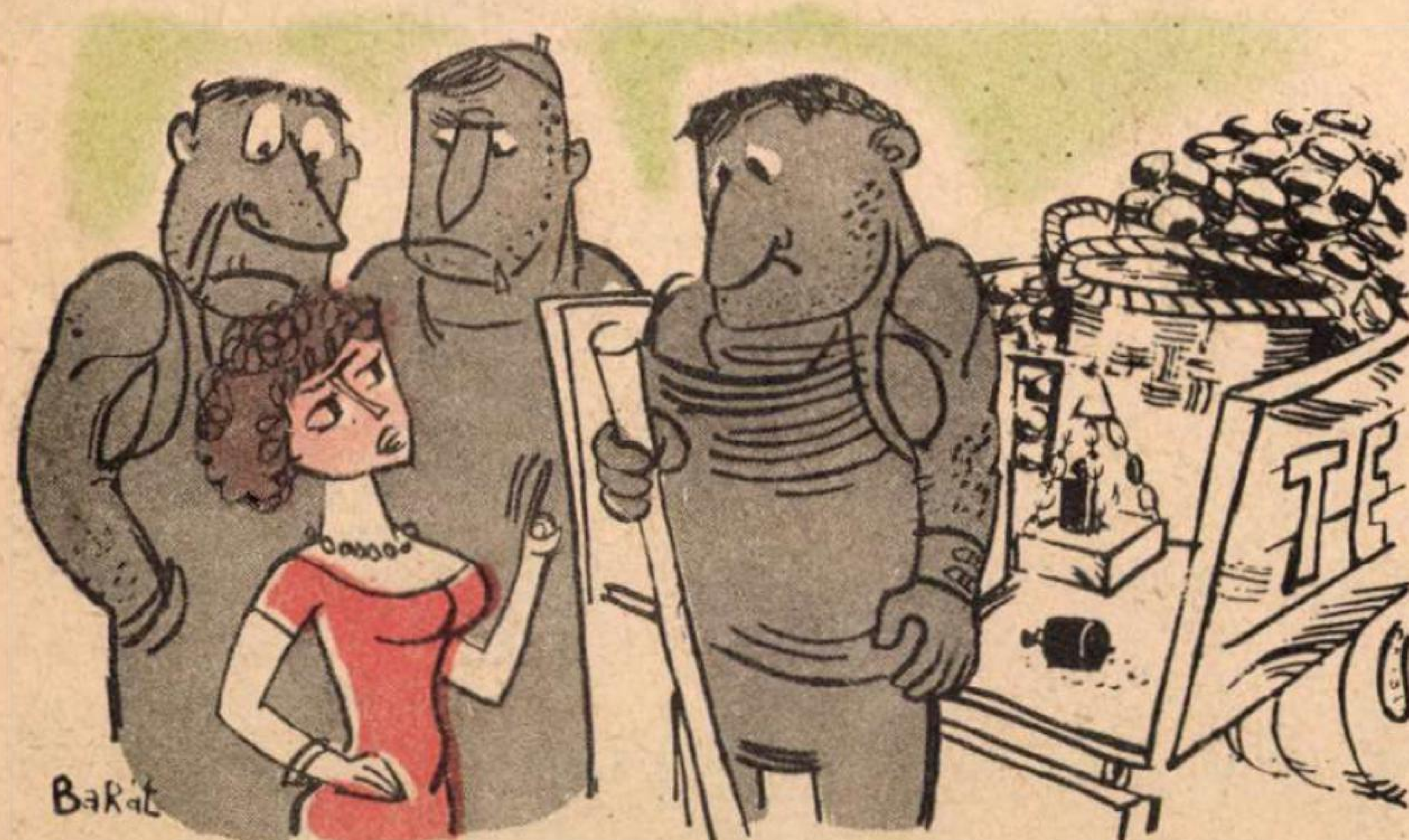

– Végre van objektív nehézség, amire hivatkozhatunk . . .

PRÓBAFŰTÉS

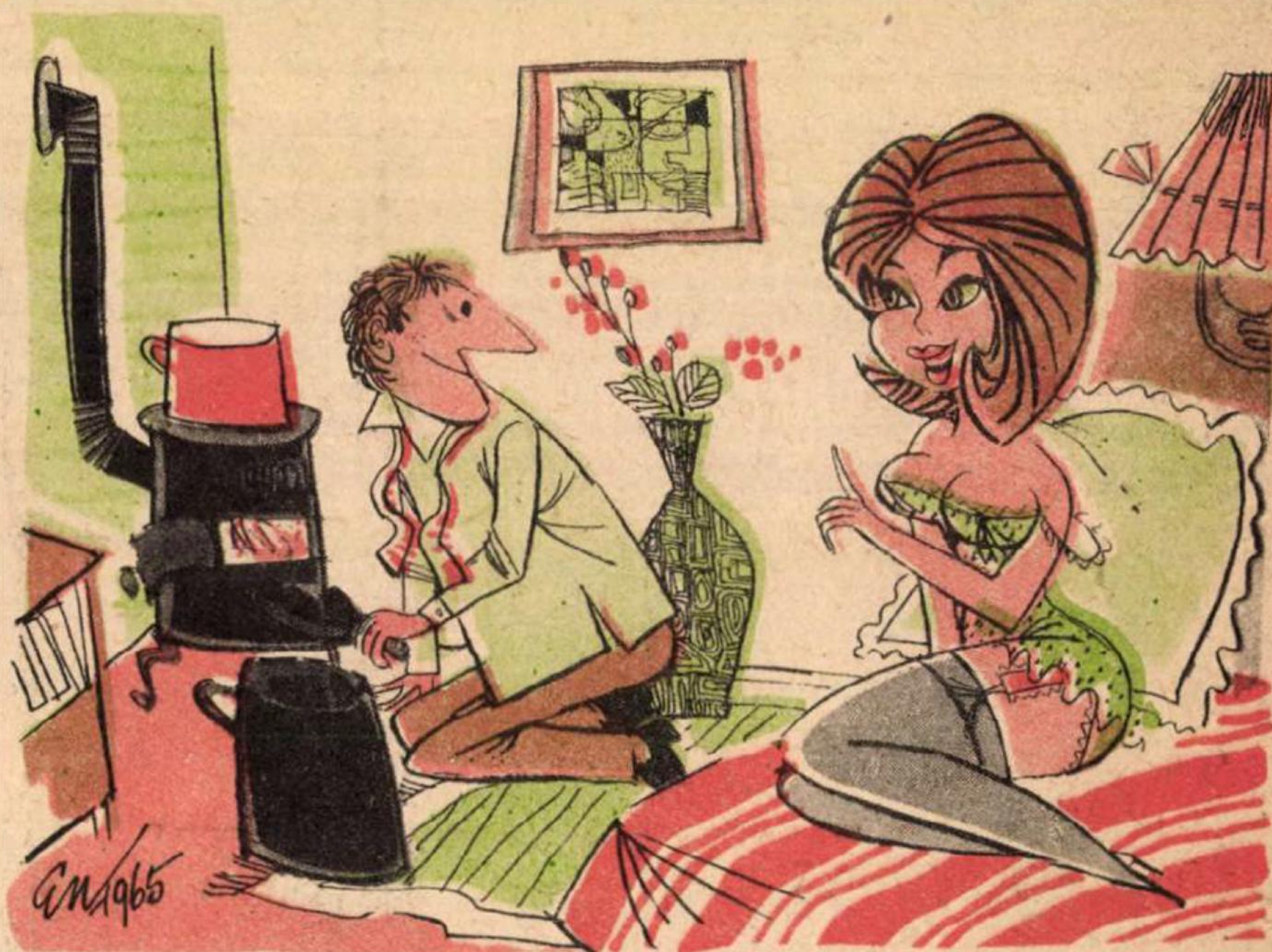
MEGHOZTÁK A TÜZELŐT

– Ha nem mér tisztességesen, kitöröm a nyakát! . . .

TÁVFŰTÉS HELYETT TÁVFUTÁS

– Lajoska, jól fűtsön be, mert anyukám nagyon haragszik, ha megfázom.

PESTI UTCA

– Még nincs is fagy!
– De van már banán . . .